

ŘÁD ZLOMĚNÝCH KŘÍDEL

Dominium Padlých andělů I

ALIETTE DE BODARDOVÁ

HOST

ŘÁD
ZLOMĚNÝCH
KŘÍDEL

Dominium Padlých andělů I

ALIETTE DE BODARDOVÁ

BRNO 2017

ŘÁD
ZLOMĚNÝCH
KŘÍDEL

Dominium Padlých andělů I

ALIETTE DE BODARDOVÁ

The House of Shattered Wings © Aliette de Bodard, 2015

First published by New American Library / Penguin Random House

Cover design © Adam Auerbach

Cover illustration © Nekro

Translation © Vojtěch Ettler, 2017

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2017 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-201-5 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7577-202-2 (Formát ePUB)

ISBN 978-80-7577-203-9 (Formát MobiPocket)

*Mému synovi hádátku za to,
že mi odhalil pravá kouzla a zázraky*

PADAJÍCÍ HVĚZDA

Zpočátku je Pád téměř příjemný.

Ostré věčné světlo Města se vzdaluje a zanechává vás uprostřed temnoty, kde s vámi zůstávají pouze vzpomínky na bezbřehou úlevu, na ten osvěžující chlad, který se vám zmocnil končetin. Vše teprve čeká na svou proměnu v marné toužení, v zahořklost a chlad, který nepovolí ani v žáru letního slunce.

Příjemný je zpočátku i vítr. Ovívá vás tak jemně, že téměř nevnímáte, jak vám jeho studené prsty drásají křídla. Vytrhaná pera se třpytí jako odhozené šperky, vzplanou a hoří jako tisíce hvězd padajících atmosférou. Někde uvnitř tušíte, že byste měli zakoušet bolest; že ten proud syté rudé krve, ta řezavá bolest v zádech, to nesnesitelné pálení, které vám zachvátilo celé tělo — to všechno je vaše, a že je to smrtelné a zhoubné. Jenže necítíte nic: ani vzrušení, ani sžíravá muka svých zranění. Nic než ozvěnu té nepojmenovatelné úlevy, vědomí, že už se nikdy nebudete muset znovu zpovídat soudcům ve Městě.

Nic, dokud se k vám země nevzepne ke smrtícímu polibku a vy jí nedopadnete do náruče jako změt bolesti a roztříštěných kostí; a s výkřikem, o němž jste nevěděli, že jej v sobě máte, takovým, který vám rozerve hrdlo — jako když se novorozeně na tomto světě plném utrpení poprvé vyděšeně nadechne.

První ji uviděla Ninon. Philippe sice její přítomnost pocítil ještě předtím, ale nic neřekl. Neměl ani tak v úmyslu chránit mladého Padlého anděla, jako spíš chránit sám sebe — jeho postavení v gangu Rudé mamby bylo vratké už tak, rozhodně jim nechtěl připomínat, jak cenným zbožím by se pro ně mohl stát, kdyby se v nich našel dostatek krutosti. A nebesa věděla, že v těchto dnech stačilo málo, aby je krutost nebo zoufalství zcela ovládly.

V těchto dnech život visel na vlásku, a to i život někoho, kdo kdysi býval Nesmrtelný.

Prohledávali opuštěné Grands Magasins — jako zoufalí a hlavoví mrchožrouti, jak to vyjádřila Ninon, protože každý, kdo si zachoval alespoň zbytky přičetnosti, se těmto rozvalinám z Velké války Řádů obloukem vyhýbal. Nikdo je totiž nestačil očistit od smrtících zaklínadel, která jste mohli jediným chybným krokem uvolnit, a nad pozůstatky prodejních pultů a vybledlých reklam na oblečení a parfémy z jiné, nevinnější doby se jako těžká mlha stále vznášely přízraky a duchové a pach smrti.

Vyhýbal se jim každý až na gangy — bezvýznamné pěšáky na poli velkých hráčů, parazity přežívající jen díky zbytkům, které jim pohodí Řády. Gangy mohly být obrovské, čítat desítky mužů a žen, ale i tak zůstávaly roztržštěné a bezmocné, jelikož jim byla odeprána magie, síla, která skutečnou moc nad Paříží soustředila pouze do rukou Řádů. Mezi gangy patřila Rudá mamba spíše k těm menším: asi dvacet členů pod vedením Krvavé Jeanne a k tomu Philippe, poslední z posledních, který se jen ze všech sil snažil přežít — jako vždy.

Procházeli s Ninon pod kupolovitou střechou bývalých Galeries Lafayette a překračovali hromady trosek, které kdysi bývaly oddělením s módními doplňky. Na stěnách visely barevné útržky reklamních plakátů: nesouvislé části těl idealizovaných modelů, potrhané obrázky zboží, které se už dávno přestalo vyrábět. Jeden z cárů papíru prorokoval, že módní sezona 1914 předčí vše, co město dosud vidělo. Ta sezona samozřejmě nikdy ani nezačala, pohltila ji válka. Na schodišti, které se klenulo před nimi, se povalovala další suť. Polámané figuríny s nepřírozně bledými tvářemi je pozorovaly bezvýraznáma očima, které se v mdlém světle leskly jako kočičí.

Philippe Grands Magasins nesnášel — nebyl sice tak pověřivý jako Ninon, ale téměř *hmatatelně* cítil, jak se nad tím místem vznáší příkrov smrti, téměř skutečně slyšel poslední výkřiky

umírajících duší, když kouzla proměňující v kámen začala rozsevat smrt. Jako každý Nesmrtelný — i když svržen, vypovězen ze své země a odloučen od svého lidu — dokázal vnímat proudy *čchi*, cítil, jak se o něj jejich porušené hrany otírají jako ostrí zubatých nožů.

„Ninon —“

Obrátila se a shlédla na něj ze schodů před ním s tváří zčervenalou vzrušením, tou nepochopitelnou touhou koketovat s nebezpečím, dokud vás nepřipraví o život. Zcela lidská věc, samozřejmě — a když byl svržen z nebes, bylo mu teď souzeno být opět člověkem —, ale ani jako smrtelník ještě v Annamu nikdy takto lehkomyšlně po smrti neprahl. „Měli bychom se vrátit —“ začal. A pak to pocítil.

Byl to ryzí a spalující pocit. Začínal vlnou jakéhosi klidu, která se z žaludku postupně rozšířila po celém těle — a zlomek vteřiny poté ho do paží a tváře zasáhl ostrý vítr, oči mu zahalila temnota, jako kdyby okolní svět znenadání obestřela noc, a útroby se mu sevřely syrovou ozvěnou bolesti, v plicích se mu usadil výkřik, deroucí se nezadržitelně ven...

A pak to odeznělo a zanechalo Philippa na schodišti vysíleného a lapajícího po dechu, jako by se právě prohnal napříč celou Paříží. Kdesi hluboko v mysli se mu bolest stále ozývala — matná, tlumená vzpomínka, kterou by ale vždy dokázal rozpoznat — stejně neomylně, jako by dokázal najít její zdroj.

Padlý anděl. Mladý, sotva svržený na tento svět, ochromený bolestí. Leží někde blízko; leží *bezbranný* ve městě, kde jsou mladí Padlí andělé zbožím, bytostmi, které se zabíjejí, rozebírají na kusy a prodávají, ještě než se stanou příliš mocnými a začnou samy zabíjet a trhat na kusy.

„V pohodě?“ zeptala se Ninon. Prohlížela si ho přimhouřenýma očima. „Nezačneš zase s těma mystickýma řečma, že ne?“

Philippe zavrtěl hlavou a snažil se popadnout dech — nesmí projevit slabost, nesmí projevit nevědomost, ne pokud chce

přežít... Nakonec přece jen zvládl poznamenat téměř svým obvyklým uštěpačným tónem: „Nic takového, sestřičko. Mimochoodem, tohle je sotva místo, kde by na tebe mohlo zaútočit něco mystického.“

„To neznamená, že byste to zrovna vy idioti neschytali,“ prohodila Ninon temně. „Tak pojď. Alex říkal, že ve třetím patře bude dobrá kořist, nějaký parfém a alchymistický zásoby.“

Jít nahoru bylo to poslední, co Philippe chtěl. Neměl v úmyslu se v obchodním domě zdržovat ani o trochu déle, než bude nezbytně nutné. „A šedesát let si tam jenom tak leží a nějakým zázrakem si jich nikdo nevšimnul? Bud' má Alex špatné informace, nebo si je někdo dost bedlivě hlídá...“

Ninon se s mladickou bezstarostností zasmála: „Tak na to máme tebe, ne? Abys s takovýma věcmi udělal krátkej proces.“

„Jistě,“ řekl Philippe. Nějaká zaklínadla ovládal; stále dokázal využít nepatrné pozůstatky moci, kterou kdysi měl, aby se napojil na pole *chi* kolem sebe. Musel by ale být naprosto šílený, aby se o to pokoušel zde. Neodvažoval se nicméně protestovat příliš silně ani příliš nahlas; jak mu Ninon mezi řádky připomněla, byl užitečný jen tak dlouho, dokud mohl posloužit magií — vědomou, kontrolovanou magií, o stupeň vytríbenější, než byla kouzla z andělské esence a dalších přípravků. Až to nedokáže...

Přinutil se od takových myšlenek odvrátit pozornost a následoval Ninon po schodech nahoru — přes jednu opuštěnou podestu za druhou, pod tíhou prázdných pohledů vyretušovaných žen a mužů z ohořelých plakátů, okolo zašlých zrcadel a přes střepy roztráštěných lustrů. Bolest v hlubinách jeho mysli soustavně rostla, přesně jak se obával, což bylo znamení, že se k místu zrození nového Padlého blíží. Ninon sice čarodějka nebyla — Řády už dávno všechny, kteří praktikovali magii, naverbovali do svých řad —, ale přesto s podivnou jistotou směřovala přímo k ohnisku. „Ninon —“ začal znovu, když obcházeli zdevastovanou výlohu

s exotickými vůněmi z Annamu a Dálného východu. Palčivě mu připomněly domov, kam již nepatřil.

Příliš pozdě.

Zastavila se. Ruka jí vyletěla k ústům. Zezadu nedokázal odhadnout, jak se tváří, jestli je zděšená, nebo fascinovaná, nebo ještě něco jiného. Dohnal ji a spatřil to co ona: změř rudě potřísněných per, propletenec zlomených končetin, tělo poseté krvácejícími rány a nad tím vším poklidně prýšící zář podobnou slunečnímu svitu pod vodní hladinou. Zář, která připomínala teplo žhavých uhlíků, útěchu z jídla ohřátého na kamnech za chladných zimních dnů a čirou úlevu poté, co se přezene bouřka a vzduch je svěží a lehký.

Jako první se vzpamatoval Philippe. Zatímco Ninon ještě stála na místě a zírala na výjev před sebou, opatrně se přiblížil a začal kroužit kolem polámaného těla, připravený utéct při první známce toho, že by Padlý chtěl zaútočit. Nemyslel si ale, že k tomu dojde.

Zblízka si uvědomil, v jakém je tělo zuboženém stavu: na několika místech byly patrné zlomeniny, ne vždy čisté. Paže s vymknutými zápěstími volně ležely rozhozené do stran. Trup byl zalitý krví, která se mísila s neurčitými tekutinami. Žádný zápach zaschlé krve ani rozpáraných vnitřností ale cítit nebyl — kolem se vznášel jen náznak štiplavé vůně, vzduch jako by načichl kouřem ze spáleného dřeva. Všechny pachy u mladých Padlých tlumila ta záhadná záře. Ale pouze do té doby, než se začala vytrácet — do té doby, než se jako jejich soukmenovci definitivně stali součástí sféry smrtelníků.

Zato obličej... obličej zůstal netknutý. To bylo na Padlých andělech snad to nejhrůznější. Z tváře se na něj upíraly oči ochromené strachem. V pohledu se jim zračila věčnost, kterou může zakusit jen bytost vyňatá z toku času, bytost z Města, které nemá nic společného s křehkým lidstvím. Lícni kosti vystupovaly ven. Na celé tváři přišlo Philippovi něco jaksi... povědomého. Ještě

jednou přejel rozlámané tělo pohledem a všiml si tvaru jeho hrudníku: tento Padlý anděl se zrodil v ženské podobě.

Nečekal, že ho takový pohled nechá tak... lhotejným. Napadaly ho tisíce způsobů, jak by mu mohla připomínat Velkou válku, ta zakrvácená těla všude okolo něj. Nedokázal to popsat, ale z nějakého neznámého důvodu na něj působila jinak — viděl před sebou spíš pohozenou panenku než poničené tělo. Neměl by tak uvažovat, opravdu neměl, ale bylo příliš snadné si vzpomenout, že právě její soukmenovci ho vytrhli z jeho domova v Annamu a poslali ho vraždit, že právě oni se těšili z každé usmrcené duše, že právě oni se smáli, když se jeho jednotka vrátila tak prořídlá a ti, co přežili, byli zbrocení krví svých spolubojovníků — že právě její soukmenovci drželi nadvládu nad troskami tohoto města...

„Paráda,“ řekla Ninon nadšeně. Klekla si, smočila si v záři ruce a paže, vdechovala ji a nechala se ovívat jejím magickým jiskřením, které vířilo ve vzduchu kolem nich. Padlí andělé byli ztělesněním magie: byli syrová, mocná energie vržená na zemský povrch, čím mladší, tím silnější. „Pojď sem a pomoz mi.“

„Pomoc ti...?“

Ninon kmitla rukou a vylovila zubatý nůž. V jeho hrůzostrašně nabroušeném ostří se zaleskla záře vycházející z těla.

„Nemůžem ji odsud vzít celou. Moc práce, a navíc jsme jenom dva. Ale můžem si vzít aspoň něco.“

Něco. Maso a kosti a krev. Cokoli, co v sobě obsahovalo esenci Padlého anděla, co se dalo vdechovat, vkládat do artefaktů nebo používat k předávání magické moci a schopnosti sesílat kouzla na jiné. Philippe nabral krev do dlaní a pozvedl ji k ústům. Cítil, jak se mu kolem prstů chvěje vzduch jako nad rozpáleným pískem. Krev mu proudila krkem sladká jako med, hřála ho po celém těle a připomínala mu, co pro něj kdysi znamenalo být Nesmrtelným — když se mávnutím ruky mohl přemístit z jednoho konce Indočíny na druhý, proměnit větev broskvoní v magické meče, rozptýlit kulky stejně snadno jako obláčky páry.

Ale to byla minulost. Minulost stará už šedesát let, která se obrátila v prach stejně nepochybně a nezvratně jako jeho smrtelná rodina.

Jak se Ninon skláněla nad tělem, ve tváři se jí odrážela tlumenná záře — dělala si zálusk na ruku nebo kus křídla, na něco, co bude obsahovat dostatek energie, co bude mít vysokou hodnotu, co je dokáže všechny udržet naživu... To přece... Z pomýšlení, že se Ninon chystá zaříznout nožem do svalů, kostí a šlach, by se mu neměl zvedat žaludek, ale jedna věc byla Padlé nenávidět, zatímco něco úplně jiného bylo naprosto chladnokrevně dělat *tohle*.

„Mohli bychom s sebou vzít krev,“ přinutil se vrátit ze vzpomínek na dalekou minulost, „a namíchat si vlastní lektvary ve starých lahvičkách od parfémů.“

Ninon ani nevzhlédla, jen si odfrkla. „Krev je na nic,“ řekla, nadzvedla bezvládnou, rozervanou paži a zamyšleně si ji prohlížela. „Víš přece, v čem jsou prachy.“

„Ano, ale —“

„O co ti jde? Máš nějaký záchvat věrnosti vůči svému druhu?“

Takovou výhrůžku říkat nemusela, nemusela poukazovat na to, že on sám je stejně dobrý zdroj magické energie jako Padlý anděl vedle ní.

„Tak už sem pojď a pomoz mi,“ zopakovala. Jak zvedla nůž a v očích se jí zaleskla chtivost, Philippe už se neodvažoval vzdorovat a vylovil z kabátu vlastní nůž. V duchu se snažil připravit na nevyhnutelný skřípot kovu proti kosti a na andělovu bolest, jejíž intenzita mu ochromí mysl.

Selene to pocítila, zrovna když se vracela do sídla svého Řádu Stříbrostínu. Napřed to byl jen slabý záchvěv, ozvěna struny, která se rozezvučela kdesi uprostřed rozlehlého města. Pak ale ucítila na patře ostrou pachutí bolesti.

Překvapilo ji, že se kousla do jazyka. Zvedla ruku a osahávala si zuby, zatímco čekala, jestli bolest ustoupí. Neustupovala.

Naopak rostla, začínala ji pálit v chodidlech a na konečcích prstů a v žaludku, ačkoli to stále byla jen slabá ozvěna něčeho, co muselo být nesnesitelné.

„Zastav,“ přikázala.

Dnes v noci jela v automobilu se třemi společníky: se svými dvěma obvyklými strážci Lucem a Imadanem a s jezuitou Javierem, nejnovějším z řady nesourodých přírůstků Řádu. Nabídl Selene své služby, když její stálý řidič onemocněl. Vytrvale na ni čekal ve velké síni, olivová pleť mu kontrastovala s temným oděvem. Když konečně přišla, beze slova mu pokynula do vozu. Od té doby sotva promluvili a Selene se na nic nevyptávala. Však se Javier časem rozpovídá, jako všichni ostatní z té nesourodé sebranky, která Řád tvořila. Nemělo smysl ho pobízet ani se ho snažit přimět násilím — a sám Bůh ví, že Selene už měla dostatek zkušeností s tím, jak lidi zlomit. Jitřelec jí byl dobrým učitelem, od začátku až do konce.

„Co se děje?“ zeptal se Javier.

Selene ho zvednutou rukou umlčela a zapátrala po jakosti magie, kterou ucítila. Mladá a bezmocná — už téměř zapomněla, jaká to byla hořkosladká pachuť, jaká směsice zmatku a bolesti ji těsně po Pádu hrozila rozervat.

Na západ, v troskách budov, které ještě před válkou sloužily jako obrovské obchodní domy a luxusní hotely. Jejich jména se táhla jako litanie na to, co navždy zmizelo: Printemps, Galeries Lafayette, Hôtel Scribe, Grand Hôtel... Na západ, kde pořád ještě stálo sídlo Lazarova Řádu. Jestli to pocítila ona, zaznamenal to každý další Padlý v blízkosti; a možná i jejich poskoci, pokud měli ty správné magické hračky nebo byli nadopováni esencí.

Netřeba zdůrazňovat, že Selene užívání esence neschvalovala.

„Nemáme moc času,“ řekla Javierovi. „Cítím nového Padlého a je v nebezpečí.“

Javier byl ve tváři bledý, ale měl odhodlaný výraz. „Kam mám jet?“

„Doprava,“ řekla Selene. „A na další křižovatce doleva.“

Automobil se pod Javierovými rukama pohyboval hladce — ačkoli samo vozidlo jen stěží drželo pohromadě. Ten starý otřísaný plechový vrak poháněla stejnou měrou magie jako drahý benzin.

Doleva, rovně, doprava, doleva. V kostech se jí teď usídlilo tupé chvění, neurčitý náznak něčeho rozpáleného do ruda, něčeho tak spalujícího, že pokud by jen trochu ztratila kontrolu, mohlo by ji to přemoci.

Před nimi se objevila temná silueta Galeries Lafayette. Kupolovitá konstrukce zázračně přečkala válečné běsnění, ale davy bezstarostných lidí, kteří kdysi na začátku dvacátého století korzovali obchody, obdivovali módní klobouky a brokátové šaty a posedávali v bistroch a čítárnách, byly dávno pryč. Byly pryč už šedesát let a od té doby se do Galeries odvážili pouze šílenci.

Šílenci, nebo ti, kdo měli moc.

„Tamhle zastav,“ nařídila Selene a ukázala na nedaleký prostor, který se rýsoval mezi sutinami. Přelétla pohledem stíny okolo; krčily se tam temné postavy, zbloudilí a řáduprostí, ale pokud Selene nedá najevo slabost, netroufnou si temnotu opustit. A slabost ukazovat nehodlala. Už byla dost stará na to, aby dobře znala zákony města, a věděla, že jen blázen by nechal svůj automobil bez ochrany. Kdokoli se do něj pokusí vloupat, až budou pryč, utrží jako varování nepříjemný šok, a pokud si své pokusy nerozmyslí, schytá spalující kletbu.

„Tady?“ otázal se Javier a zpomalil.

„Ano, a pospěš si, čas běží.“ Tělem se jí rozléhala čím dál silnější ozvěna bolesti a strachu. Rostla rychleji a intenzivněji, než měla.

Což znamenalo jediné.

Někdo Padlému ubližoval. V jejím městě, přímo jí před očima.

Přestala přemýšlet. Aniž se ohlédla na Javiera, zdali ji následuje, téměř prolétla pod kupolovitou střechou na druhou stranu

k širokému schodišti. Jen matně vnímala, jak jí sutiny pod nohama ujíždí a drolí se. Bolest a volání o pomoc v ní nezadržitelně rostly — krátké ostré bodnutí přešlo v utrpení, které by ji přimělo svíjet se v křečích, kdyby na sebe část náporu nevzali její strážci. Takto zbyl pouze hněv a strach...

Začala v ní stále silněji kypět magická energie — čerpala ji z moci svého Řádu, z celého města a z jeho řeky zčernalé popelem, ze zdevastovaného venkova, do kterého volně přecházela pustina pařížské Periphérique; vrstvila na sebe kouzla tenká jako vlákna pavučiny, už ne tak silná jako dřív. S věkem ale nabyla zkušenosti a bystrý úsudek, a její mistr Jitřenec ji přetavil ve zbraň. Co pozbyla ze své moci, dokázala více než dostatečně vynahradit svými dovednostmi. Bolest v její mysli ustoupila a zanechala za sebou jen dobřela rozžhavený hněv. Když konečně dosáhla třetího patra a uviděla, jak se mezi rozlámanými obchodními pulty v oslnivé záři nově zrozeného Padlého krčí dvě postavy, myšlenky měla jasné a ostré jako čepele z broušeného skla.

„Dost!“ vyštěkla do ticha.

Obě postavy vzhledly: dívka stará nanejvýš patnáct šestnáct let, s tváří obalenou špinou a s vychrtlým tělem, které ji dělalo ještě mladší; a asi dvacetiletý chlapec, tmavá pleť, šikmé oči — podle vzhledu Annamita. Pak si všimla krve na jejich oblečení a rukou. Všimla si, že v nich drží nože, kterými z rozlámané paže Padlého anděla stihli odříznout dva prsty.

Toto byl zdroj toho strachu — malátně se po Pádu probírat, ještě zmatená a dezorientovaná, zápasit s cizostí tohoto matoucího světa... a cítit jenom bolest a pomalé, mučivé zářezy nože do dlaně...

„Řekla jsem ‚dost‘!“ zopakovala Selene mrazivě.

Dívka se zasmála. Ze rtů jí odkapávala krev a pronikavý tón jejího hlasu byl Selene až příliš známý — hlas někoho opojeného zvláštní a nezvyklou mocí. „Nebo co? Donutíš mě? To těžko. Jsi stará a zjizvená a magie ti už dávno dala sbohem.“

„Ninon —“ chtěl ji umlčet chlapec — ne, nebyl to chlapec. Selene ho odhadla špatně. Byl starší, tak dvacet pět nebo třicet let. Ztěžka dýchal a měl rozšířené zorničky, ale kromě krve na jeho ruku nic nenasvědčovalo tomu, že by pozřel i andělovo maso. Nebo byl prostě zkušenější, než ho odhadovala. Ať tak či tak, skutečné nebezpečí hrozilo od dívky: od vůdkyně, od té vzteklice.

Selene po ní vrhla provazec magie, s úmyslem ji nadzvednout a odmrstit ji od ležícího Padlého anděla stranou — Ninon se ale pouze zachechtala a kouzlo neškodně vyčpělo mezi střepy parfémových flakonů.

„Co jsem říkala?“ odfrkla si. „Teď jsem na řadě já.“

To, co jí jako had vyklouzlo z rukou a vinulo se k Selene, bylo brutální, nerozředené, síly nekontrolovatelného požáru, jehož žár spaloval jako obnažené slunce — a kdesi v jeho jádru se zmítala bolest a utrpení a pocit křivdy za vyhoštění z Města, surově zející jako otevřené rány. Selene musela o krok ustoupit, zatímco zuřivě splétala a látala ochranná zaklínadla tak, aby se proudem magie neroztříštila, ale aby paprsek uzemnila do podlah Galeríes.

Krev Padlých andělů. Magie Padlých andělů. Ukradená magie, vytěžená za návalu bolesti, téže bolesti, která se i jí nyní svíjela v podvědomí jako klubko zmijí.

Ten spratek už nikdy krást nebude.

Mladík začal Ninon tahat za rukáv, tvář se mu kroutila strachem, ale přesto se k Selene nesla jeho udýchaná slova: „Prosím. Proti ní nemáš šanci. Ne na dlouho. Ona je z *Řádu*, Ninon.“

Ninon se otočila, vrhla na něj opovrhlivý pohled a otevřela ústa k nějaké jedovaté odpovědi. Selene nečekala. Nashromáždila v sobě vše, co mohla, z duchů uvězněných v Grands Magasins, ze Stříbrostínu a z trůnu, který kdysi náležel Jitřenci, ze zrcadel a ze džberů s vodou, z nichž se čarodějníci pokoušeli vymámit alespoň chabé odlesky Města — a vše vyslala nikoli k Ninon, ale

do podlahy. Ruce jí opustilo sotva citelné zachvění, bod, jenž se protáhl v přímku a nakonec ve spáru rozevírající se mezi vybledlými keramickými dlaždicemi, v prasklinu, která by dívku roztrhla vedví.

Neměla slitování. Ne dnes v noci, a rozhodně ne s těmi, kteří bojovali za právo porcovat Padlé jako dobytek.

Ninon to spatřila příliš pozdě. Odvrátila se od Philippa vedle sebe, pozvedla ruce a pokusila se magii vstřebat jako předtím Selene. Neměla ale výcvik; a světlo magie jí z tváře vyprchalo, ten kousek masa a krve, který pozřela, vyhořel jako starý papír pohozený v ohništi — tvář se jí zkřivila vědomím, že veškerá její moc byla pryč, že už nemá čas získat další, že se smrtícímu kouzlu, ať udělá cokoli, nedokáže vyhnout...

„Uteč!“ vykřikla Ninon na mladého muže jen okamžik předtím, než ji měla trhlina zasáhnout.

Nezbýval žádný čas. Vůbec žádný, ale muž jí zůstal stát po boku, i když už se trhlina rozevírala přímo pod nimi. Zablesklo tak jasné světlo, že Selene musela odvrátit zrak. Připravovala se na ten náraz, na čvachtavý zvuk těl zkroucených za hranici utrpení, na čerstvou krvavou kaluž v tratolišti krve Padlého anděla.

Místo toho...

Nic takového ještě nikdy nepocítila; klid, ticho jako uprostřed tornáda, rozvázné a jemné tkaní, jež nečerpalo sílu z duchů ani z Města, ale z něčeho zcela jiného. Trhlina se zastavila centimetry před mladým mužem, který stál vzpřímeně s otevřenými dlaněmi a zpocenou tváří, s vlasy trčícími vzhůru. Na okamžik — na kratičký, jasný okamžik, který se Selene nesmazatelně vryl do paměti — se zdálo, že v rukou drží celou tíhu jejího zaklínadla, všechnu její zuřivost a hněv — a pak dlaně zavřel a vše bylo pryč, sfouknuté jako plamen svíčky.

Čarodějník, tady? Proč se ne—?

Neměla čas přemýšlet, co se stalo. Proud času se navrátil do své obvyklé rychlosti; muž se skácel jako loutka bez loutkáře

a jeho ležící tělo zalila záře Padlého anděla. Dívka, Ninon, na chvíli zůstala stát na místě a tékala pohledem mezi ním a Selene; a pak se otočila na patě a utekla.

Selene nepodnikla žádný krok, aby ji zastavila. Ninon jí sotva stála za tu námahu, a navíc se tak tak držela na nohou.

„To bylo pošetilé,“ ozval se Javier odměřeně a vystoupil zpoza ní.
„Ty jsi to cítil?“

Javier zavrtěl hlavou a začal prozkoumávat trosky. „Říkejme tomu spíš bystrý úsudek. Nemůžete načerpat takovou sílu a doufat, že to bude stačit k ukončení boje. Druhá příležitost na vyvolání takového druhu zaklínadla už většinou není.“

„Na amatéry to obvykle stačí,“ odpověděla Selene nepřítomně. Znovu se podívala na ležícího muže. Nebylo na něm nic zvláštního, po ruku jí nepřeběhl žádný záchvěv poznání. Padlý anděl to zcela jistě nebyl. Ale žádný čarodějník — ani opojený andělskou esencí, dokonce ani s těmi nejmocnějšími artefakty, které v Řádu schraňovala — by neměl být něčeho takového schopen.

Zrak se jí konečně stočil k Padlé vedle něho. Mladá žena, černovlasá, s olivovou pletí a ostrými rysy, navenek jako někdo, kdo zrovna dorazil z Marseille nebo Montpellieru. Její vrozená magie už v tom krátkém čase od jejího Pádu začala zacelovat ty nejhorší zlomeniny, ačkoli ani křídla, ani dva ztracené prsty jí nikdy nedorostou. Padlí andělé se museli podrobit jistým pravidlům a omezením: hořké kleci jejich existence na zemském povrchu, v níž se všichni nakonec naučili žít.

„Dostal jsem zprávu od Madeleine,“ oznámil Javier. „Už je s několika pomocníky na cestě. Měla by tu být za několik minut.“

„Dobře,“ řekla Selene. „Jdi tedy připravit automobil, ano?“
Ještě jednou si prohlédla mladého muže na podlaze a zastavila se na cizokrajných rysech jeho obličeje. Vidět Annamitu zde ve městě nebylo ojedinělé: patřili koneckonců mezi francouzské občany, i když, jako všichni původem z kolonií, až druhořadé. Emmanuelle, Selenina milenka, měla rysy Afričanky; ale byla

Padlý anděl a za život nepoznala jiné místo než Paříž. Ať už tento muž skrýval jakoukoli identitu, Padlý anděl to není a nikdy nebyl.

„Jak si přejete,“ odvětil Javier. „Pošlu vám někoho k ruce, ať ji odnesou.“

Selene zavrtěla hlavou. „Nejen ji. Tentokrát budeme mít pasažéry dva, Javiere.“

Nevěděla, co je ten mladý muž zač, ale rozhodně měla v úmyslu na to přijít.

ESENCE ZTRÁTY

Madeleine d'Aubinová, alchymistka Řádu Stříbrostínu, už za svůj život viděla více než dost bezvládných těl, která jí přinesli uprostřed hluboké noci: poslední dobou málo spala, to každopádně, po nocích bděla ve své laboratoři, utápěla se ve vzpomínkách a přemítala, o co ji minulost připravila.

Vešla do jednoho z největších sálů křídla pro příjem pacientů v Hôtel-Dieu, který Řád využíval jako nemocnici: řady a řady kovových lůžek, všechna až na dvě prázdná. Nad novými přírůstky se skláněli dva doktoři v bílých pláštích a její pomocník, Oris, na ni čekal opřený o zeď a snažil se vypadat ležérně; ačkoli tvář měl v tlumeném světle pobledlou.

Madeleine na Orise kývla, přešla k němu a přitáhla si židli, aby se mohla posadit. Svou těžkou tašku shodila z ramene na zem a tiše čekala.

V místnosti se vznášel prach a vzduch byl těžký, a její zničené plíce se vzedmuly k odporu: ven se dral surový kašel. Zoufale se snažila jeho zárodek, který hrozil vypuknout v záchvat, zažehnat, ale nedokázala to. Záchvat ji ovládl od hlavy až k patě — udusí se, už nikdy neochutná čerstvý, blahodárný vzduch.

Konečně se zase mohla opřít, vyždímaná, ale šťastná, že si může užít lahodnost ničím nenarušovaného dechu. Jeden z doktorů — určitě Aragon — si ji měřil nesouhlasným pohledem. Madeleine mu zamávala, aby mu naznačila, že je v pořádku. Lhala mu; vykládala, že to má z toho pařížského vzduchu, z pobývání v místech, kterými se vine zčernalá Seina — pod rukama už mu prošlo tolik pacientů se stejnými problémy, že jí ihned uvěřil. Nebyla na sebe hrdá, ale nic jí nehrozilo. Ač byl Aragon upjatý a měl smysl pro pořádek, ani ve snu by ho nenapadlo její slova

zpochybnit; a zjistit tak, jak moc má zdevastované plíce a jaká je skutečná příčina tak rozsáhlého a agresivního poškození.

Trvalo snad celou věčnost, než se doktoři od lůžek odtrhli. Jeden z nich si shrnul roušku a Madeleine se před očima opravdu objevily Aragonovy ostré rysy. Padlý doktor stejně jako Oris vypadal, že je na pokraji absolutního vyčerpání, byl bledý a orosený potem a šedivějící vlasy se mu lepily ke spánkům.

„Neměl bys být v posteli?“ nadhodila Madeleine poté, co si vyměnili pár zdvořilostních frází. Na rozdíl od ní Aragon za svou práci dostával zapláceno, protože nebyl ani vazal Řádu, ani uvázaný v Seleniných službách.

Aragon zavrtěl hlavou. Jeho spolupracovník už ze sálu zmizel, bezpochyby aby vyhledal pohodlí své vlastní postele. „Když tu máme něco takového? Přece víš, že by mě spát nenechala.“ Pobaveně pokýval hlavou. „V každém případě“ — rozhodil ruce — „jsem se toho příliš nedozvěděl. Oba překypují zdravím, nemají v sobě zárodky žádné hroživé nakažlivé nemoci ani žádná nastražená zaklínadla. Můžeš si z nich vybrat svou daň.“ Něco nebylo v pořádku — nevkradl se do jeho vyrovnaných způsobů náznak zloby? Nedokázala ten pocit správně zařadit. Zнала ho ale už dostatečně dobře, aby se zdržela otázek; stejně by jen s tou svou nesnesitelnou zdvořilostí zavrtěl hlavou a ujistil ji, že se nic neděje.

„Rozumím,“ kývla Madeleine. „Děkuju.“

Aragon vykročil k východu. Na prahu se zastavil a ohlédl se na odpočívající těla, jako by chtěl ještě něco dodat, pak ale jen potřásl hlavou a zmizel.

Madeleine s Orisem v místnosti osiřeli. Madeleine se letmo podívala na ta dvě lůžka: dívka obklopená zbytkovou září nově zrozeného Padlého a...

„Kdo je ten mladý muž?“ zeptala se. Nevypadal jako Padlý, ale proč by po ní Selene chtěla, aby se zabývala člověkem? Na lidi žádná vstupní daň uvalena nebyla, alespoň ne taková, kterou by měl vybírat alchymista.

„Nemám ponětí,“ odvětil Oris, „ale lady Selene výslovně zmínila, že se máte postarat o oba.“

„Máme,“ opravila ho Madeleine nepřítomně. „Nezapomínej, že ty jsi alchymista zrovna jako já.“ Pořád v sobě živila naději, že Oris jednoho dne svou nesnesitelnou nesmělost překoná. Pro rány Boží, vždyť ten chlapec byl Padlý anděl a vládl takovou magickou silou, že by mohl založit svůj vlastní Řád, kdyby musel. A přesto procházel životem s hlavou skloněnou, jako by snad ani nikam nepatřil.

Napřed se vydala k Padlé. Na takové jako ona alespoň byla zvyklá, i když už uteklo mnoho a mnoho let, co naposled spatřila tak mladého anděla, jen několik hodin po Pádu, stále ještě se zřetelnými šrámy: se žebry, která teprve pomalu začínala srůstat, s končetinami, které pořád ještě trčely v ne zcela přirozených úhlech, s tváří, jejíž vystouplé lící kosti a ostatní rysy se jemně, zvolna přetvářely přímo před očima. Madeleine ji opatrně přetočila. Vykazovala obvyklé znaky Padlých: na zádech dlouhý a precizní řez ve tvaru písmene V, kterým Aragon musel odoperovat nenávratně poškozená křídla — jizva po řezu časem vybledne, ale nikdy se zcela neztratí —, pod průsvitnou kůží náznak žeber; a pak váha, o tolik nižší než u lidského těla stejné velikosti, kvůli dutým kostem, jež se tak snadno tříští.

Vedle Padlé ležel malý podnos, na nějž někdo umístil tři flakony s krví, která zářila charakteristickým mihotavým, tluměným světlem; a dva odříznuté prsty, očividně oddělené někým, kdo neměl čas na jemnou práci.

„Lady Selene na místě nebyla první,“ řekl Oris omluvně. „Krev jsem si už dovolil odebrat; ale nevím, co máte v úmyslu s těmi prsty.“

Přece totéž, co s tělesnými artefakty dělali vždy. Madeleine si povzddechla, ale svou poznámku si nechala pro sebe. „Vezmeš si prosím na starost toho mladíka?“

Nedělala si iluze; za okamžik už ji Oris bude potřebovat, aby mu naprosto přesně nadiktovala, co je třeba provést, ale mohla

ho tak alespoň na chvíli uklidit stranou. Vrátila se pro svou kabelu a vytáhla z ní potřebné nástroje: několik speciálně upravených zavíracích zrcátek, sadu sterilizovaných skalpelů, soubor schránek napuštěných záchovnými kouzly a ještě jednu věcičku: černou krabičku, která při zběžném pohledu vypadala jako pouhá dámská pudřenka nebo pouzdro na nějaký drobný šperk, například prsten či brož. Když se Madeleine letmým pohledem ujistila, že ji Oris nepozoruje, ukryla krabičku pod zrcátka.

Nuže, čas vykonat svou povinnost.

Přistoupila zpět k Padlé a jedno po druhém jí zrcátka podržela u nosu a úst, dokud se neorosila jejím dechem — a sklo samo nezačalo z odražené záře matně svítit. Když byla hotova, zavřela je a zapečetila zamumlaným zaklínadlem, aby zachycenou magii zajistila proti vyprchání. Pak na jemných rukou postupně zastříhla všechny nehty, zakřivené jako spáry dravce, a taktéž je zapečetila v jedné ze schránek. Stejným způsobem zajistila i všechny ojedinělé chloupky.

Madeleine pracovala téměř bezmyšlenkovitě; měla za sebou praxi už tolika let, že se pro ni takový proces stal rutinní záležitostí. Čím mladší Padlý, tím mocnější magie — tím pevnější pouto s Městem, z něhož byl svržen, a s milosrdenstvím Božím. A tato Padlá byla ještě dítě, pouhých několik hodin po svém zrození ve světě smrtelníků. Řád Stříbrostínu si byl stejně jako všechny ostatní Řády dobře vědom toho, jakou hodnotu má uchovávat některé části těl těchto nejmladších. Ne všechny; to by se zařadili po bok gangům, které těla Padlých horečně rozeberou dřív, než Padlý zesílí natolik, aby mohl vrátit úder — ačkoli kolovaly i zvěsti o mocných zaklínadlech, která dokázala magii Padlých potlačit, a o kobkách, kde byli Padlí drženi v klecích a v řetězech jako nějaké ovce či dojnice. Stříbrostín k takovým místům díky Bohu nepatřil.

Madeleine pak obrátila pozornost k odříznutým prstům a natáhla se pro skalpel. Opatrně z křehkých kostí seškrábala maso.

Až dosud dělala pouze to, co se od ní očekávalo: sbírala magii, odkud to jen šlo, a uchovávala ji.

A poté, rovněž jak se předpokládalo, maso zapečetila v další schránce, kterou si pro tento účel připravila k ruce.

Zbývaly už jen kosti.

Co se týče kostí, Selenin příkaz byl jasný. Musí se spálit a nic se z nich neuchová. Kosti totiž za předpokladu určitých alchymistických znalostí mohly být zneužity k výrobě andělské esence; a andělská esence byla v tomto Řádu zapovězena. Nikoli proto, že byla vytríbenější a mocnější než ostatní části Padlého těla; ale proto — jak Madeleine až moc dobře věděla —, že byla vysoce návyková a Selene ve Stříbrostínu žádné narkomany trpět nebude.

Kosti se musí spálit. Bezpodmínečně.

Madeleine se tráslas ruce. Pomyslela na ten opojný nával moci, jak se jí z plic rozlévá do celého těla, a na ten sladký, přesladký pocit, který ji přesvědčoval o tom, že i ona kdysi obývala Město, pocit, který ji stavěl na roveň Padlým andělům: co záleželo na tom, že jí ta droga rozežírala plíce zaživa? Kvůli naději na dlouhý život do Stříbrostínu stejně nepřišla.

Kradmo se podívala na Orise. Stále měl plné ruce práce s přípravou mladého muže na její prohlídku, a nebylo pravděpodobné, že by od svého zápolení vzhlédl.

Dobře.

Madeleine jediným dobře nacvičeným pohybem jakoby mimochodem hmátla po jedné z kostí na podnose a zaklapla ji do černé krabičky. Když si bude dávat pozor, když na ni potřeba nebude dotírat příliš často, vystačí jí to na několik měsíců...

Pak promluvila nahlas a dávala si záležet, aby se jí hlas ani nezachvěl: „Půjdu odnést kosti do spalovny.“

Oris přikývl. Důvěřoval jí. Neměl by, ale nezapochyboval nikdy.

Celou cestu do spalovny a zpět Madeleine očekávala, že se něco přihodí: z jedné z opuštěných místností jí vskočí do cesty nějaký ošetřovatel nebo v pobožené křížové chodbě narazí na

odpočívající sestřičku a ta se jí bude vyptávat, co má v úmyslu. Ale nepříhodilo se nic. Po chodbách se potulovala pouze noc; a potkat mohla jen své svědomí.

Budíž. Stejně si na svědomí nikdy moc nepotrpěla. Stříbrostín jí nebyl útočištěm; představoval místo, kde zemře, což věděla už od té noci, kdy ji do sídla Řádu Jitřenek přinesl v náručí.

Kdyby na to přišli... Selene nebyla milosrdná. Znamenalo by to vyhoštění zpět na ulici ve městě, kterému se již odcizila, bez jakýchkoli snadných prostředků, jak přežít — jen jiný druh pomalé smrti, a to mnohem nepříjemnější a bolestivější než ten, který si pro sebe sama zvolila.

Jenže oni na to nepřijdou. Ne když bude opatrná, a to byla vždy. Selene se o tom nikdy nemusí dozvědět; Aragon si nejspíš jednou dá dvě a dvě dohromady, ale s tím se vypořádá, až ta chvíle nastane.

Dobře.

Zpět v přijímacím sále Oris stále přešlapoval u lůžka mladého muže. Když vstoupila, zvedl k ní oči: „Madeleine? Mohu použít jedno z vašich zrcátek?“

Madeleine kývla. Přála si, aby se v ní kvůli jeho liknavosti vzedmula alespoň nějaká zloba, ale neměla po ní v sobě ani stopy, jen úlevu, že se jí na nic dalšího nevyptával. Obrátila se ke své pacientce a dala se do posledního úkonu, který ještě zbýval.

Znovu sáhla po skalpelech; pečlivě si jeden z řady nožů vybrala a udělala Padlé do levé dlaně malý zářez, který přesně kopíroval čáru srdce. Z rány se začala lenivě řinout rudá krev a vsakovat se do udusané hliněné podlahy Stříbrostínu. Madeleine se chystala zarecitovat slova uvázání; než se ale kolem nich její rty stačily obtočit, mladý muž se na svém lůžku posadil rovný jako svíčka, svou vlastní levou dlaň v pevném sevření. „Ne,“ vyhrkl. „Nesmíš — nemohu být uvázán k půdě této země, žádné země —“

Oris vylekaně poodstoupil a nechal promluvit Madeleine: „O čem to mluvíš?“

Mladíkovy šikmé oči se obrátily k ní, ačkoli bylo zřejmé, že na tento svět vůbec nehledí. „Vím, co se chystáš učinit, *alchymistko*,“ promluvil a v hlase mu zazněl náznak zloby. „Uvázána k této půdě, uvázána k tomuto Řádu. Opravdu si myslíš, že tuto bytost můžeš ovládnout?“

„Tuto bytost?“ zeptala se Madeleine. „Mladého muže, nebo tu dívku?“ Všechna ta slova byla samozřejmě relativní, protože Padlí se ve skutečnosti podle pohlaví nerozdělovali; ani neměli příliš čehokoli lidského.

Muž se už ale skácel zpátky na postel a opět upadl do bezvědomí. „Nehýbej se,“ přikázala Madeleine Orisovi. Někdo z nich si musí zachovat chladnou hlavu, a její učedník to rozhodně nebude.

Napřed nad dívkou dokončila započatá slova uvázání. Krev, magie a zemina, ty nejstarší substance, a jak ten mladý muž řekl: magická přísaha uvazující tuto Padlou k Řádu, k jeho blahobytu. Ale jak to mohl vědět a kdo skrze něj promlouval? „Tímto tě vítám ve Stříbrostinu; dávám Řádu svolení —“

Na konec se nedostala. S každým slovem ve vzduchu jiskřil čím dál větší vzdor a ztěžka jí tlačil na hrdlo; a u „svolení“ již musela napnout veškeré síly, aby slabiky dokázala skrz zatnuté zuby protlačit ven. Bylo to... něco ohromného, něco nekonečně většího než kdokoli z nich — větší než Řád, větší než Město — a úzce spojeného s těmito dvěma, s jedním nebo s oběma z nich. Přerušila formuli. „Orisi, mohl bys ji uvázat místo mě?“

Doufala, že Oris — sám Padlý — bude moci podpořit zařikávání větší magickou silou; jak se ale uvázáním prokousával, i on narazil na stejnou překážku. Madeleine vstala a dotkla se mladíkových rukou; byly vlhké a zpoceně a jeho pokožka bledší, než by měla být, na to, že pocházel z Annamu. „To děláš ty,“ řekla nahlas. „Že ano?“

„Co děláš?“

Madeleine se rychle otočila a srdce se jí roztlouklo na poplach. Za ní stála Selene.

Představená Řádu Stříbrostínu na sobě měla praktické, účelné oblečení — přestože většinou upřednostňovala módu z období před padesáti šedesáti lety, ještě před válkou, z vrcholné Belle Époque: černý frak splývající na černé kalhoty, bílý motýlek a jednoduchá šerpa indigové barvy přes bílou košili. Neměla klobouk, a ve světle se jí leskl maskulinní drdůlek z kaštanově hnědých vlasů. Za ní postávalo snad celé osazenstvo Řádu: otec Javier, archivář Raoul, doktor Lesbros se dvěma zřízenci a tucet dalších lidí, kteří pro Řád pracovali v kuchyních, knihovnách a učebnách: záplava pohledů neochvějně upřených na Madeleine.

V Seleniných šedých očích se zračila mírná zvědavost, ale Madeleine se jako vždy v její blízkosti cítila... rozpačitě, neohrabaně. Selene možná nebyla nejstarší Padlá ve městě, ale Selenin mistr Jitřenec ano, než beze stopy zmizel; Selene od něj jako jeho nejoblíbenější učednice přebrala mnoho z jeho svéráznosti a dovedla ji tak daleko, že z ní zcela vymizely Jitřencovy občasně, pobavené projevy milosrdenství.

Madeleine celá nesvá a nervózní nahlas polkla. „Ono to... moc nefunguje,“ prohlásila.

Selene přijala nově příchozí k osobnímu setkání, jak bylo v Řádu zvykem: pouze oni, se strážemi v pozoru za dveřmi salonu. Přizvala je oba zároveň — v rozporu s tradicí —, protože jak vyplynulo ze zprávy Madeleine d'Aubinové, nebylo snadné je rozdělit.

Mladý muž jménem Philippe se choval stroze a škrobeně. Madeleinina prohlídka potvrdila, že Padlým andělem není, že si na zádech nenese jizvy ani nevykazuje žádné jiné charakteristické znaky, které by o něm mohly cokoli prozradit. Jeho dech, zapečetěný v Madeleininých schránkách, neměl kouzelné vlastnosti; dotyčný byl po všech směrech přesně tím, čím se zdál být: mladíkem bez cíle z pařížských ulic, který členství v gangu shledal jedinou možností, jak přežít.

Jeho chování nicméně mladého člověka vůbec nepřipomínalo; vypovídalo o zvycích a způsobech nějaké vzdálené kultury, nějaké vzdálené doby. „Lady Selene,“ ujal se slova. „Vyrozuměl jsem, že vám oba vděčíme za svůj život.“ V bezvýrazné tváři se mu zračil klid, nebylo v ní ani stopy po hněvu nebo hanbě. Kdo to ve skutečnosti byl? Nepřipomínal jí nic, co kdy viděla nebo o čem slyšela — a to znamenalo, že by mohl být k užítku. Jitřenec by ho možná považoval za hrozbu, ale ona Jitřenec nebyla; a hlavně neměla k dispozici jeho magickou sílu, jejíž pomocí tak snadno udržoval Řád v bezpečí.

„Ty jsi tu jen proto, že jsem byla zvědavá. Nezaměňuj si to za projev milosrdenství. Víím naprosto přesně, co jsi měl v úmyslu.“ Krev, maso, odříznuté prsty; o nic lepší než ty ostatní pouliční hrdlořezové ve službách gangů, pohledná tvář zakrývající surovou mysl.

Philippe jí upřený pohled poněkud nevzrušeně oplácel: „Nuže, když ne milosrdenství... co od vás tedy můžu očekávat?“

Bedlivý dozor, pro začátek. Vzdělání, pokud na připomenutí dobrých mravů už nebylo příliš pozdě; odhalení, kdo nebo co skutečně je a jak se dostal do Paříže. A nakonec, jak by mohl být využitý ku prospěchu Řádu, k jeho obraně proti nepřátelům a k jeho rozkvětu v těchto ubohých a vyprahlých poválečných časech. „Od tohoto Řádu? Šanci napravit své hříchy, řekla bych.“

V očích se mu něco zalesklo: pobavení, hněv? Byl podivně nečitelný, uzavřený jako žádný jiný člověk ani Padlý, se kterým se kdy setkala. „A proč bych měl tuhle nabídku přijmout?“

Bezúčelná arogance. „Obávám se, že mi nerozumíš,“ řekla Selene a nechala o něj otřít střípek své moci; ledový dotek, který mu měl připomenout, s kým má tu čest. „Nemáš na výběr. Ovšem kdybys měl, poukázala bych na to, že život v Řádu je mnohem lepší než živoření na ulici.“

„Nechat se ukonejšit pohodlím, zatímco se budete pokoušet odhalit má nejniternější tajemství?“

„Můžeš mi samozřejmě ušetřit čas a sám prozradit, co jsi zač,“ řekla Selene.

Zavrtěl hlavou. „Jak jste sama řekla, vaše zvědavost je v tuhle chvíli vše, co mě drží při životě, a já nejsem takový hlupák, abych ji ukojil.“

Toužila ho rozlousknout jako ořech: zde, ve svém Řádu, v epicentru své moci, mu mohla vpadnout do myšlenek nebo mu z těla vysát krev do poslední kapky, kdyby to jinak nešlo. Samozřejmě až na to, že byl pravděpodobně více než schopný se jí ubránit. S obtížemi se ovládla. Čím se ten mladík od ostatních lišil, že jí činilo takové problémy držet své emoce na uzdě? „Nechme to tedy prozatím tak. Jsem si jista, že dříve či později bude po mém.“

„Možná.“ Philippovi se třásl hlas a tentokrát už o jeho hněvu nešlo pochybovat. „Takže ze mě učiníte svého vězně?“

Na Selene jeho hněv dojem neudělal; a s pouliční lůzou neměla žádné slitování. „Za to, čím ses provinil — za prsty, které jí jí odřízl —, je stanoven trest smrti. Měl bys být ještě vděčný.“

Philippovi škubly koutky v náznaku pobavení; ale pak stočil pohled k mladému Padlému andělu po svém boku; a k Seleninu velkému překvapení vážně pravil: „Je mi to líto. Neměl jsem v úmyslu nechat to dojít tak daleko, ačkoli to mě neomlouvá.“

To skutečně ne, chtěla říct Selene; koneckonců to ale nebyla ona, kdo se stal obětí bezpráví. Mladičká Padlá se Philippovi upřeně dívala do očí, s rukama v klíně, levá dlaň bez dvou prstů se ve slunečním světle vyjímala. Mlčela, až Philippe nakonec sklopil zrak a ztichl.

Výborně. Možná byla naivní, ale nebyla úplně bezbranná.

Selene řekla o zlomek klidněji: „Uvalila jsem na tebe kouzlo, které ti zabráni... potulovat se příliš daleko od sídla Řádu. Radila bych ti, aby sis s ním nezahrával, nebo toho budeš litovat.“

Tentokrát už se zdálo, že propukne v smích; pak vrhl letmý pohled na Padlou a zavrtěl hlavou: „Ochrana a teplá postel; a zlatá klec. Zdá se, že prozatím mi to bude muset stačit.“

Nedělala si iluze. Samozřejmě se jí nepodvolí, a jakmile se k němu otočí zády, pokusí se uniknout. Ale nic lepšího udělat nemohla. Vsadit ho do svých magických okovů jí trvalo dlouho: bylo to stejné jako s uvazováním k Řádu, jako by se něco uvnitř něj bránilo už jen při samé zmínce o magii. S trochou štěstí ho ale dokáže udržet dostatečně dlouho.

„Počkej venku, ano?“ řekla; a dívala se, jak odchází, nenuceně a uvolněně. Stěží by si někdo pomyslel, že on je tady vězeň a ona věznilka.

Otočila se k mladé Padlé, která ji vestoje obezřetně pozorovala, a promluvila mnohem přívětivějším hlasem: „Tebe se samozřejmě nic z toho netýká.“

„Tak proč tady jsem?“ Už se celkem zotavila, ale nadpozemské světlo jejích prvních hodin se vytratilo. Vypadala téměř jako člověk, téměř nedotčená, až na dva chybějící prsty na levé ruce. Její klidnou tvář nikdo nikdy neoznačí za krásnou, ale vyzařovala z ní taková nevinnost, taková bezelstnost, že se Selene svíralo srdce. Také kdysi bývala taková, ale něco podobného nikdy nevydrží dlouho; ne v Paříži.

„Protože jsi jedna z nás,“ odpověděla Selene; a než Padlá stihla vyslovit další otázku, dodala: „Co si pamatuješ?“

V tu chvíli se obličej mladé Padlé proměnil, na okamžik ho ověncilo tlumené světlo. „Město,“ zašeptala a vzhledla k Selene. „Taky si na něj vzpomínáš.“

Nebyla to otázka. „Už ne tolik jako kdysi,“ přiznala Selene. Zbyly jí jen vzpomínky zrnité a rozmazané jako staré fotografie; tváře a hlasy, které všechny splynuly vjedno. „Pamatují si jen mladí.“

Mladí a nevinní, a překypující syrovou energií. V tom okamžiku Selene tomu dítěti záviděla; dítěti, které ještě nepoznalo hořkost, ani jak tíživé bylo Boží zavržení.

Jakého zločinu se dopustila ona sama, za jaký hřích byla z Města navždy vypovězena? Už roky nad tím přemítala — nad tím, co jen může být tak závažné, že i Bůh odpuštění a lásky je

všechny odsoudí ke zdoluhavé, trýznivé cestě na Zemi, zraněné Jeho nepřítomností jako pořezané solnými noži — a v temnotě své ložnice si uvědomovala, že odpověď se nikdy nedozví.

„Svrhli mě,“ navázala dívka. Pak zvedla obě ruce a upřeně si je prohlížela. „Nepamatuju si proč.“

„Nikdo z nás,“ řekla Selene, což tak úplně nesouhlasilo. Jitřenec si to pamatoval; ale Jitřenec byl také prvním, koho svrhli, vůdce vzpoury v nebesích. „Většinu toho, co potřebuješ znát, se naučíš v nadcházejících měsících. Jako my všichni. Na otázku —“ zhluboka se nadechla, „na otázku, co znamená být Padlým andělem, si budeš muset najít odpověď sama. Jestli se chceš uchýlit k víře, máme tu kněze, otce Javiera. Nebo knihovnu se svazky o historii a dalších tématech.“ Emmanuelle se jí jistě ráda ujme a ukáže jí vše, co bude potřebovat. „Co se týče mě... mohu ti nabídnout trojí pomoc, pokud o ni budeš stát. Za první, pomohu ti v sobě objevit tvoji moc. Za druhé, Řád nad tebou bude držet ochrannou ruku. Jak už jsi měla možnost okusit, Paříž je nebezpečné místo.“

Dívka polkla. „Madeleine mi řekla... že ochrannou ruku nade mnou nikdo nedrží.“

„Ne úplně,“ řekla Selene měkce. Kdyby se uvázání podařilo, jakýkoli pokus jí ublížit by napříč celým Řádem vyslal poplašné vlny, pro všechny ostatní uvázané ke Stříbrostínu hlasitě jako troubení polnice; ale ono se nepodařilo. Což znamenalo, že na ni budou muset dávat dobrý pozor. „Buď opatrná, ano? A my přijdeme na to proč.“ Alespoň v to upřímně doufala, protože s Philippem velmi brzy ztratí trpělivost; a pochybovala, že na jednání s ním má kdokoli jiný z Řádu, snad až na Aragona, dostatek sebeovládání.

„Mluvila jsi o trojí pomoci,“ řekla dívka, velké oči upřeně na Seleninu tvář. „Co je zač ta třetí?“

Selene vstala a na kosti jí dolehla zemská tíže: s tím podivným, příšerným pocitem, že by vše mělo být lehčí, mírnější, jednodušší. „*Andělé se sotva dotýkají země,*“ pravil kdysi Jitřenec, ale ve tváři

mu hrál hořký úsměv — řekl to právě on, kdo zakusil tíhu věků a bolest ztrát palčivěji než jiní, komu před očima uběhlo tolik staletí, kdo kolem sebe trpělivě shromažďoval své plémě —, zatímco se Paříž proměnila z malého městečka v pyšné císařské hlavní město; a z této namyšlené a povýšené metropole ve zpustošené trosky choulící se na březích černovodé Seiny. Alespoň zmizel dříve, než by mohl seznat, jaké nezměrné škody byly napáchány; jaký úpadek postihl Řád, jež založil.

Přesto — budiž proklet — jí scházel: každé ráno se probouzela a musela si připomínat, že Řád náleží jí, že na ni nečekají jeho jízlivé poznámky a rady; že před dvaceti lety Řád opustil a už se nevrátil. Samozřejmě po něm pátrali — obrátili sídlo Řádu vzhůru nohama, nevynechali jedinou skulinu, ale nenašli nic, ani tělo, ani žádné vodítko, kam by mohl odejít — Selene ani netušila, jestli je stále naživu, či nikoli; jestli je skutečně pryč a vysněné setkání s ním skutečně nedosažitelné.

„Padlí nemají rodiče,“ promluvila Selene a natáhla k dívce ruku. „Ani rodinu, jen ty, kdo jsou ochotni se jich ujmout. Dám ti to, co můj učitel kdysi dal mně: tvé vlastní jméno.“

Jitřenec měl zálibu ve starobyklých jménech, která čerpal ze svých oblíbených obskurních starých knih: Selene, Nocipád, Oris, Aragon; dokonce i Emmanuelle kdysi říkali Indigo, ale pak se přejmenovala.

Selene zvolila mnohem jednodušší variantu. „Isabelle,“ prohlásila. „Bývalo to královské jméno. Ať ti slouží.“

„Isabelle.“ Dívka seděla naprosto nehybně a jméno si pro sebe opakovala, jako by zkoušela, jestli se k ní hodí. V pohledu se jí na okamžik objevilo cosi znepokojivě dospělého, jako by se nakazila od Philippa. „To je dobré jméno. Děkuju.“

Selene přikývla. „Můžeš se volně pohybovat po sídle Řádu. Nakládej s touto výsadou moudře.“

Sledovala, jak Isabelle zmizela za dveřmi. Zvenku k ní dolehl nějaké hlasy, které přisoudila jí a Philippovi. Pouto mezi těmi

dvěma jí dělalo starosti; pokud to ale byla Isabellina volba, jakým právem by do toho Selene mohla zasahovat?

„Je silná, tahle dívka,“ ozvala se jí Emmanuelle za zády.

Selene se pouze napůl překvapená otočila. Emmanuelle stála v záři lamp za rozhrnutým závěsem, který Seleninu kancelář odděloval od jejích soukromých prostor. „Měla by sis odpočinout,“ řekla Selene.

Emmanuelle vkročila do místnosti a krátce, láskyplně ji pohladila po tváři. „Už jsem se naodpočívala, že by mi to stačilo na celý život. Nebo na několik životů. Co si myslíš o tom mladíkovi?“

„Padlý anděl to není,“ odpověděla Selene.

„Narodil se v cizí zemi, jak řekl.“ Emmanuelle se tvářila zamyšleně. „Kdo ví, co to může znamenat? V Annamu žily i jiné bytosti, magie se řídila jinými pravidly — než přišli Francouzi a přinesli do těch zaostalých končin slovo Boží.“ V hlase jí zaznívala lehká ironie. Emmanuelle se zrodila jako Afričanka. Většina lidí ji považovala za Senegalku, ačkoli do konkrétní etnické skupiny ji zařadit nedokázali.

„O Annamu nevím vůbec nic,“ přiznala Selene. Měli tam samozřejmě své lidi; čas od času jí dorazila zásilka hedvábí a kaučuku, ale dosud neměla žádný důvod věnovat koloniím pozornost. Cestování bylo po válce pomalé a drahé — počet lodí do Asie téměř nulový a komunikace obtížná a zřídka. Pro lásku Boží, vždyť potřebovali deset let a po zuby ozbrojenou jednotku, aby osvobodili Calixtu, a to byla uvězněná jenom v Londýně. Asie pro Selene byla úplně jiný svět.

„Indočína,“ začala roztržitě vysvětlovat Emmanuelle. „Někdejší Vietnam. Annam je jenom jeden z pěti regionů, ale stejně se jim všem říká Annamité. Teda ne že by většina Francouzů dokázala rozeznat Annamitu třeba od Kočínčíňana. Podle všeho to klidně může být jenom jeden z těch čarodějníků z francouzských akademií.“

Čarodějníci, ani annamského původu, by ale neměli být schopni vzdorovat její magii. Možná si nějaké mladší, vzdálenější kraje ještě uchovaly vitalitu, které přebujelá stará města jako Paříž už nikdy nedosáhnou. Selene si povzdechla. Ať je to, jak chce, o Philippovi a jeho magii zjistí více; a přijde na to, jak ho nejlépe využít ve prospěch Řádu.

UKRYTÁ TEMNOTA

To zaklínadlo se nerozplétalo snadno.

Když se Philippe vrátil do svého pokoje, začal zkoumat, co s ním Selene udělala. Tkaninu jejího kouzla objevil bez velkých obtíží, jelikož magie Padlých nebyvala jemná ani skrytá, zejména ta živená Řádem.

Napínala se mu kolem krku: neviditelný obojek, který mu obtáčel tělo až k zemi, kde se vpíjel do podlahy sídla Řádu — zamotaná spleť tisíců vláken a každé na dotek žhavé jako živoucí oheň. Když se mu nehledě na bolest konečně podařilo jednoho z vláken zmocnit, dokázal jej sledovat pouze do jádra změti a pak jej ztratil.

Vlákna blízko u země se pokusil zpřetrhat, spálit je tím slabým ohněm, který v Řádu zbýval, vysušit je kovem. Jeho kouzla se ale pokaždé bolestivě odrazila zpět; až musel přestat, roztřesený, v plicích pálicí dech, a čekat, až to utrpení odezní; a zatím se vlákna opět bez námahy zacelila, jen okamžik poté, co je spálil.

Selene budiž prokleta, byla pečlivá, a mocná. Co jiného ale mohl čekat od Padlé; od příslušnice smetánky, která tomuto městu vládne?

Ještě stále roztřesený si lehl na postel a zíral na strop, až se mu dřevorezba rozpustila v blátivou kaluž. Tentokrát se mu možná vyváznout nepodaří. Dokud trvala její dobrá vůle, byl jejím vězněm; poté se stane její obětí. Dala jasně najevo, že za to, co spáchal v Galeries Lafayette, ho nechá popravit. Bylo to... děsivé, byly to vyhlídky, jež nedokázal pojmenovat; jako by se ocitl zpět ve své jednotce, kolem zuří válka a tlačí ho a strkají, až nakonec běží s ostatními pod minometnou palbu, pod krupobití kulek a do mračen kouzel, která by z něj dokázala vysát život.

Tehdy přežil; ale bylo to čiré štěstí, nic jiného. Nebesa na něj už neshlížela s laskavou přízní, jak až příliš dobře věděl. Nebyl sice Padlý, ale moc se od nich nelišil; vyhnali ho od Císařského dvora Nesmrtelných, navždy připravili o možnost setkat se s lidmi, ke kterým patřil; jeho příbuzní byli dávno mrtví, poslední kapky jeho krve kolovaly v žilách potomků klečících u vzdálených oltářů.

Tentokrát už možná nepřežije. Ale záleželo na tom vůbec? Neměl kam kráčet vpřed, a k Císařskému dvoru pro něj též nebylo návratu. Drželi ho v Paříži, všechny cesty zpět do Annamu se před ním uzavřely. A nyní ještě hůře — byl uvězněný a porobený Řádem.

Občas se mu na pokraji spánku zdál sen, jak poprvé vystoupil na nebesa, jak se z pouhého smrtelníka stal Nesmrtelným. Ocítil se zpět v jeskyni, kde se před tisíci lety postil — třesoucí se hlady, meditující na hraně mezi vědomím a bezvědomím — a pak se ozval zvuk jako úder zvonu z pagody, který mu pronikl až do morku kostí; a na dosah ruky se před ním zhmotnily stíny budov ověncených mraky a rozlehlého dvora; a Nefritový císař ho očekával na svém trůně, s blahopřáním, že dokázal pokořit své vyhnanství...

Jaký toužebný, dětinský sen. Nebylo v něm ani zrnko pravdy, ani zrníčko. Byl uvězněný ve Francii, ve Stříbrostinu; a ani ta nejhlubší meditace nezpůsobí, aby moc Císařského dvora dosáhla až do těchto cizích krajů.

Otevřely se dveře. Philippe vyskočil na nohy a začal se po pokoji natahovat po zbytcích roztroušených proudů *čchi*, když vtom si uvědomil, že vstoupila Isabelle.

„Ehm,“ hlesl. „Zdravím.“ Po rozhovoru se Selene odkráčel přímo do pokoje, který mu přidělili. Mluvit s Isabelle bylo to poslední, co si přál — neměl pro ni nic víc než strohou omluvu. Od Selena drahocenného objevu se hodlal držet pěkně stranou; nijak netoužil po tom, aby mu připomínala, co jí provedl. Ale jeho pokoj byl malý a měl pouze jeden východ; a před ním stála ona.

Chvíli si ho zkoumavě prohlížela. Hnědé oči jí ještě trochu zářily, panenky rozšířené a zastřené, jako by v nich stále přetrvalo něco ze světla, které z ní předtím vycházelo. „Myslela jsem si, že tě najdu tady. Musíme si promluvit.“

„To si nejsem jistý.“

Isabelle se usmála. Bylo v tom něco prapůvodního a neposkvrněného, díky čemuž se zdálo, že se celý pokoj rozzářil — na druhou stranu o moci toho úsměvu dobře věděla a uměla ho využít. Skrz naskrz Padlý anděl, ta prapodivná směsice naivity a záludnosti. Pozvedla ruku; chyběly na ní dva prsty, prsty, které jí s Ninon odřízli. K čertu s ním, on přece před zodpovědností neutíká.

„Dlužím ti omluvu za to zranění,“ řekl Philippe. „Ale nic dalšího. Můžeme to tak nechat?“ Posadil se na postel; nebylo to mnoho, ale dál už od ní couvnout nemohl.

„Myslíš, že můžu? Dech a krev a kost“ — znělo to, jako by recitovala nějakou starobylou dětskou říkanku, — „zavinuté v jeden kruh. Copak to necítíš?“ K Philippovu zděšení ohnula v ladném gestu ruku v zápěstí směrem k parketové podlaze a ukázala mu dvě vlákna světélkující magie, která vyběhla z pahýlů chybějících prstů a vinula se vzduchem přímo k jeho obličejí — ne, přímo k jeho ústům, která se najednou znovu naplnila tou sladkou, elektrizující chutí Padlé krve, vzpomínkou z jeho nočních můr.

„Nic víc než omluvu ti nabídnout nemůžu.“ Philippe polkl ve snaze nasládlou chuť zahnat. Nikdy se nezaplést s Padlým — ponaučení, kterého se mu dostalo a dostávalo stále znovu. Proč se jím neřídil? „Omluvím se ti znovu, pokud tě to uspokojí, ale nic to nezmění...“

„Copak to necítíš?“ zopakovala Isabelle; a najednou z ní vše nadpozemské a děsivé vyprchalo a před Philippem stála pouhá mladičká a vyděšená holka.

„To —“ Philippe znovu polkl, aby se zbavil chutě krve ulpívající mu v ústech. „To pouto? Samozřejmě že ano. Hádám, že to není tak úplně běžné.“ Snažil se to zlehčit, ale když viděl, jak se dívka

tváří, ihned toho zalitoval. „Promiň.“ Omlouvání bylo nejspíš opravdu to jediné, co v její společnosti dokázal.

Mnoho lidí pilo krev Padlých bez vedlejších účinků; naprostá většina z nich na druhou stranu nepatřila mezi někdejší Nesmrtelné. Krev byla tělesným projevem *chi*, životní energie, která pohání vesmír — pramenu dlouhého života a rovnováhy. Zavřel oči — pořád Isabelle cítil, její přítomnost se mu v podvědomí ozývala jako vzdálená bolest.

„Nevím, co mám dělat,“ prohlásila Isabelle.

„A myslíš snad, že já to vím?“ Philippe zavrtěl hlavou a nebyl si úplně jistý, jakým směrem se jejich rozhovor ubírá. Pochyboval, že takové pouto lze přerušit, a se Seleniným kouzlem na krku se nehodlal pouštět do žádných experimentů.

„Jsi zkušenější,“ řekla pomalu.

„Ale nejsem Padlý,“ odporoval jí Philippe, „a s magií taky nemám zkušenosti.“ Nikdy nevyužil magie, která by mu nenáležela, nikdy nepozřel tu magickou drogu v podobě andělské esence, až na ten jeden případ chvilkové slabosti — proč mají takové drobnosti vždy tak obrovské následky? Ale samozřejmě rozuměl významu trestu, i tomu, jak i ta nejnepatrnější pochybení mohou vyústit ve fatální selhání. „Nemůžu ti říct, co máš dělat.“

„Selene tvrdí, že to nemůže nikdo,“ poznamenala Isabelle. Vešla do pokoje a sedla si vedle něj na postel. Nedal na sobě nic znát — snažil se ji neurazit; nevyděsit ji, ačkoli v něm vše křičelo, aby utekl co nejdál a co nejrychleji. Nemohl uniknout její vůni — zatuchlé, jakou mají staré knihy obalené prachem —, nemohl nevnímat syrovou magii, která v ní pulzovala, neutuchající vábivé pokušení. Není divu, že se smrtelníci v blízkosti Padlých chovali jako smyslů zbavení, ať už se to projevovalo jakkoli; prahli po esenci, po dechu nebo jen po prostém doteku. „Ale já nejsem Selene. Potřebuju —“

„Poradit?“ doplnil jí Philippe. Nedokázal jí nabídnout mnoho, ale alespoň něco jí říct mohl. „Podívej, pokud jde o Řády, není

to tady tak špatné.“ Zrovna tento Řád ho sice věznil, ale to se jí netýkalo. „Je tu spousta lidí, se kterými si můžeš promluvit, ať už uvnitř Řádu, nebo vně. Nemůžu ti dávat rady ani moudra; to mi nepřísluší.“

„A co mi dělat společnost?“

Polekaně se na ni podíval; do jejích tmavých očí, které se zdály naprosto bez výrazu. „Tady jsi přece mezi svými.“

„Ti jsou staří,“ odbyla ho Isabelle. Najednou si všiml, že se jí třesou ruce; vlákna mezi nimi se smršťovala a natahovala v rytmu, který jako by kopíroval tlukot srdce. „Mluví o věcech, na které si sotva pamatují. Nemůžu —“

„To ani já,“ přerušil ji Philippe, tentokrát vlídnějším hlasem.

„Ne, ale pomoci mi můžeš. Nebo ne?“ Přece jen v očích něco měla, jakýsi odlesk strachu a prázdnoty, které po sobě Město zanechalo. Jaké to muselo být, vzpomínat si na útržky toho, co jste ztratili; vědět, že kráčíte po světě smrtelníků, tak daleko od andělských kůrů nebo čehokoli dalšího, co ji v nebesích naplňovalo štěstím?

Podobně se cítil on, poté co ho vypověděli ze společenství Nesmrtelných: mrazivé zoufalství, které ho donutilo bloumat Indočinou křížem krážem; černý závoj, který zahalil lesy a řeky, proměnil ševl vesnických trhů v malicherné snůšky nicotností a krásu horských poustev v bezútěšnou samotu.

Mezi nimi zela propast — rozdílného věku, rozdílné povahy, rozdílné magie. Ale...

Přesto přese všechno si tak vzdálení nebyli — oba osamocení a noví v Řádu, snažící se pochytit jeho zákony dostatečně rychle na to, aby dokázali přežít — a spoutaní krví a magií — uvržení do podobné situace. Nebylo divu, že v něm viděla spřízněnou duši, bez ohledu na to, jak nepatřičná představa to byla.

„Slyšela jsi Selene. Nepatřím k Řádu; a neměl bych tu být. Ne-zůstanu tu,“ řekl.

„Já vím,“ přikývla Isabelle. „Ale dokud jsi tady...“

„Uvědomuješ si, co po mně žádáš?“ otázal se Philippe. „Uřízl jsem ti prsty. Ochutnal jsem tvou krev.“

V očích se jí odrážela jeho tvář, a obnažená a zoufalá touha — po důvěrně známém; po čemkoli, co nesouviselo s Řádem a jeho nadčasovými, nepřívětivými zvyklostmi. „Ano,“ řekla. „To jsi udělal. Nezapomněla jsem na to. Ale — právě proto — mi rozumíš.“

Pozvedl ruku: neviditelný obojek, který mu Selene utkala kolem krku, ho na ramenu tížil jako chomout; poutal ho k tomuto Řádu, k jeho nesnesitelně arogantní představené a k její vůli. „Ať je tedy po tvém. Pomůžu ti. Jak jen budu moci.“

A když se usmála, celý pokoj se rozjasnil stejnou měkkou, tlumenou září, která se kolem ní vznášela v Grands Magasins — když byla na tomto světě sotva pár vteřin; ještě než se vše nenávratně změnilo.

Philippovi z Řádu běhal mráz po zádech.

Bylo to obrovské místo — nikoli jedna budova, jak předpokládal, ale soustava domů propojená labyrintem chodeb a dvorů, rozprostřená napříč celým Île de la Cité. Většina ostrova zpusťla; a jeho západní část zůstala zcela opuštěná, tam se neodvážili ani ti z nejnižších příček stříbrostínské hierarchie, ačkoli důvodem nebyl strach, ale spíše nechuť k prázdným pokojům, v nichž na každém kusu nábytku ležela silná vrstva popela nebo prachu, případně obojího.

První společná řádová večeře pro něj byla noční můra. Seděl ve velké síni u jednoho z mnoha masivních dřevěných stolů a byl obklopený snad celým osazenstvem Řádu: stovkami lidí namačkanými v dusivou masu těl, kteří se na něj co chvíli ohlíželi, aby si jediného Vietnamce v síni prohlédli, a pak se zas vraceli ke svým diskuzím o záležitostech Řádu, jemu dočista cizím.

Raději odtamtud uprchl zpět do bezpečí svého pokoje a tak úpěnlivě na Emmanuelle naléhal, až mu dovolila večeřet o samotě. Ani to mu ale nepomohlo k tomu, aby se cítil lépe.

Od první večere uteklo několik týdnů; od té doby, co padl Drakenův Řád, v žádném Řádu tak dlouho nevydržel — popravdě by se byl raději vrhl do řeky v období monzunových dešťů, než aby se k těmto baštám Padlých andělů vůbec přiblížil. Natož aby v jednom z nich setrval spoutaný magickými okovy...

Jedinou útěchu mu poskytovala Isabelle. Nikdy by nečekal, že toto řekne o nějaké Padlé, ale ona byla zkrátka ještě nezkažená, mladá a naivní — jak vyťahovala teplý chléb z pece a lačně se na něj vrhala, zatímco ji kuchařka Laure pozorovala láskyplně zamračeným pohledem — jak s dětmi na dvorcích házela žabky — a jak si v komodě ve svém pokoji schovávala tajnou zásobu sušenek a čaje. Čas od času si na nich pochutnávali u karetní partie nebo při hře v kostky — hrála příšerně, ale on koneckonců také, takže síly byly vyrovnané.

Tolik k příjemným chvílím — a že se jich nedostávalo, zoufale nedostávalo. Všude jinde byl pouze Řád.

Philippe měl neustále pocit, že mu po kůži lezou mravenci; cítil svrbění, které nešlo utiřit, které ho budilo uprostřed noci; neurčitou, přízračnou bolest kdesi mezi srdcem a játry, jako by mu cosi pozměnilo orgány, zatímco o sobě nevěděl. Možná za to mohl Řád; možná to kouzlo; ale ke své zlosti se nemohl zbavit ani jednoho. Francouzi už mu jednou nasadili obojek, před šedesáti lety, ve válce: vytrhli ho z jeho domova v Thu Dau Mot a pod nátlakem ho jako dobytek převezli do cizích krajů; a když proti všem očekáváním válku přežil, pohodili ho v pařížských ulicích, aby se dál protloukl na vlastní pěst. Tehdy se zapřisáhl, že už to nikdy znovu nedovolí, nicméně osud má zvrácený smysl pro humor.

Isabelle ho našla při hnětení těsta v Lauřině kuchyni. Laure na nikoho neměla příliš času, ale jeho jí přišlo líto a jeden růžek stolu mu přenechala — na pocitu, jak mu těsto prochází mezi prsty, bylo něco nesmírně uvolňujícího; na všem tom hnětení a otáčení a natahování, dokud těsto nezvláčnělo a nepřestalo se mu lepit k prstům. Když skončil, Laure mu přidělila nějakou

další práci: naporcovat maso, nakrájet zeleninu nebo pohlídat vývar. Netušil, jestli pokrmy, kterých se dotkl, vůbec kdy skutečně servírovala — i když jemu jeho vlastní bochník chleba upekla a nachystala každé ráno —, ale alespoň měl jak zabíjet čas.

„Pořád tady?“ podivila se Isabelle.

Philippe pokrčil rameny. „Místo jako každé jiné.“

Isabelle vklouzla mezi něj a jednoho kuchtíka — usmál se na ni, ale nevěnovala mu žádnou pozornost. „Chceš pomoci?“

Přistrčil jí těsto. Vzala ho do obou rukou a začala ho zpracovávat. „Ne, takhle ne. Ukaž.“ Vzal ji za ruce a předvedl jí, jak se těsto natahuje a překládá. „Pak to otočíš a budeš pokračovat.“

Isabelle pomalu a opatrně pohybovala rukama a při tom se mračila.

„Už cítíš, jak získává tvar?“

„Ne. Cítím jenom, jak se to těsto na všechno lepí. Mluvíš o tom, jako by to bylo strašně jednoduché.“

„Taky že je.“ Pekařině se naučil ještě v Annamu na rýžových plackách, které se pak spařily v bambusových koších — používalo se na ně těsto ze směsi pšeničné a rýžové mouky, lepivější a téměř průhledné, ale v hnětení nebyl žádný rozdíl. „Zkus to znovu. Sama ses nabídla.“

Isabelle se usmála, ale neřekla nic. Chvíli byla slyšet jen práce jejích rukou, jak znovu a znovu těsto překládala, natahovala a otáčela. Philippe těsto pozoroval. „Skoro,“ prohlásil. „Vidíš, jak začíná vláčnět?“

„Mmm,“ zamručela Isabelle. „Emmanuelle mi dává lekce o historii Řádu. Je to v Paříži ten nejstarší.“

A na to ji nikdy nenechají zapomenout. „Hotovo,“ řekl Philippe a vzal jí těsto z rukou.

„Jak to poznáš?“

Odrhl od těsta hroudu velkou asi jako klubko; a jemně ji natahoval, dokud skrz ni nebylo vidět světlo. „Drží,“ vysvětlil. Rozděлил těsto na dvě poloviny, svou pečlivě vytvaroval do bochánku

a položil ji vedle sebe do pomoučeného košíku. „Teď ty.“ A pak navázal na její slova: „Nejstarší Řád. To je dobře. Stáří znamená jistotu.“

Isabelle se zachvěla. „Ty tomu ale doopravdy nevěříš, že ne?“

Philippe znovu pokrčil rameny. „Tohle není... můj svět.“

„To není.“ Isabelle se odmlčela a jemně rýpala do své části těsta — která pokusům o vytvoření bochánku tvrdšíjné vzdorovala. „Ani si neumím představit, jaký ten tvůj svět asi je.“

Chystal se říct: „Jiný,“ další otřepanou frází, ale pak si to rozmyslel. „Je založen na odlišných principech. V Annamu... nejsou Padlí. Nebývali tam.“

„Ale teď už tam jsou.“

„Byli tam,“ opravil ji Philippe. Kdo ví, co se po válce v Annamu a ostatních koloniích událo. Vyčpěla už konečně ta povýšenecká, neomalená magie Padlých? Rozhodl se konečně Nefritový císař prolomit své mlčení a opět zasáhnout do záležitostí smrtelníků? „A přinesli s sebou svou magii. Je to...“ Zarazil se a přemítal, kolik jí toho tím, co měl na jazyku, prozradí. Usoudil, že ne více, než co by Selene vyčetla z knih. „Padlí byli mocní,“ řekl nakonec. „Mocnější než jakékoli kouzelné bytosti, které jsme měli my. Nebylo to... hezké.“ Považovali strážné duchy vesnic; draci, duchové deště, se stáhli do hlubin moří a ukryli se ve svých palácích z korálů a perleti; horší duchové uprchli na ty nejvzdálenější vrcholky, kde si v ústraní lízali rány; a Nefritový císař uzavřel bránu svého dvora a zakázal Nesmrtelným jakýkoli styk se smrtelníky.

A Philippe samozřejmě žádné útočiště neměl.

„Podle Emmanuelle to takhle bylo proto, že Padlí prostě od přírody vládnou silnější magií. Že dobývat je náš úděl.“ Isabelle pokrčila rameny. „Ale nevypadala, že by tomu sama věřila.“

Ona možná ne, ale mnoho dalších tomu věřilo bezmezně. Philippe zůstal zticha. Zíral na těsto a snažil se zaplašit vzpomínky; na bezmoc, kterou tehdy cítil, když se musel dívat, jak se Padlí roztahují po jeho zemi a berou si, co se jim jen zachce — a ničí vše, co jim není k užitku. „Přijít sem nebyla moje volba,“

promluvil konečně. „A ani jsem si nezvolil tu zůstat. Netuším, do jaké míry podleheš tomu, co tě naučí. Ale — jestli můžeš, na tohle nezapomeň.“

Isabelle na něj hleděla s nezvykle vážným výrazem ve tváři. „Já jsem si to tu taky nevybrala,“ řekla a odložila svůj bochánek do jiného košíku. „A pokusím se to nezapomenout.“

Myslela to vážně — byl si tím jistý z podtónů tvrdohlavosti, které zaznívaly v jejich poutu —, ale přesto nejspíš zapomene. Hádal, že i Selene kdysi začínala takto mladá, upřímná a naivní — a hledíme, kým byla nyní.

„Philippe?“

„Ano?“ Letmo pohlédl na těsto v koších a pak oba košíky přikryl utěrkou. V kuchyni teď mělo služebnictvo hodinovou přestávku. Kuchtíci a kuchtičky se rozprchli, někteří hráli v rohu karty, jiní poslouchali Laure, jak vypráví pohádku o Padlém, jenž draze zaplatil za vyvolání mantichory — Lauřiny podrobné popisy krveprolití a trhání na kusy je tak uchvátily, jako by na tom závisel jejich život. U velkého stolu zůstali Philippe s Isabelle sami, obklopeni pouze pokrmy připravenými na dnešní večeři.

„Ty nejsi smrtelník, vid?“

Měl matné tušení, že mu nějakou nepříjemnou otázku položí — jenom proto se mu podařilo neupustit utěrku na zem. Instinktivně se chystal zalhat, zapřít svou podstatu, jako ji zapřel před Selene. Byla Padlý anděl; nemohl jí věřit.

Na druhou stranu... kdesi v podvědomí cítil její přítomnost; její zvědavost, bez pachuti hamiznosti ani lačnění po vědomostech, které by mohla použít proti němu.

Je to ještě dítě; a to pomyšlení mu sevřelo srdce jako ledová pěst. „Kdysi jsem smrtelníkem býval,“ vydechl. Nyní byl... Nesmrtelným už nebyl, ale smrtelníkem také ne; od svého vypovězení ze dvora Nefritového císaře nezestárl — něco z toho, čeho předtím dosáhl, mu stále zůstávalo, stejně jako umění magie, které si osvojil. Stejně to nejspíš nehraje roli. Selene věděla, nebo

měla podezření, že žádným lidským mladíkem není. „Než jsem vystoupil na nebesa.“

„Jsou tu další jako ty?“

„V Paříži?“ V Annamu se další bývalí Nesmrtelní vyskytovali — Nefritový císař tehdy neprojevil zrovna nejvyšší míru tolerance a soucitu. „Nejsem si jistý, ale nemyslím si.“ Během války tu a tam zahlédl další bytosti, bytosti z francouzských knih, sfingy a golemy a chiméry — stvořené magií, úsečně mu tehdy řekl seržant tónem, který jakékoli další otázky vyloučil —, a bojoval proti vojákům z dalších kolonií, kteří nebyli ani Padlí, ani čarodějníci, ale přesto se dokázali až příliš rychle a až příliš elegantně vyhýbat nebezpečí.

Další tu skutečně byli; z jiných zemí, s magií odlišnou od magie Padlých. Ale kdyby se setkal s jiným někdejším Nesmrtelným z Annamu, poznal by to, nebo by alespoň pojal podezření — na jeho pohybech by bylo něco zvláštního, a také na způsobu držení těla, měl by na sobě otisk dvora Nefritového císaře, který mu po vypovězení zůstane ještě dlouho. „Nemusíš se obávat, že bychom sem chystali nějakou invazi, jestli se ptáš na tohle.“

Isabelle si odfrkla. „Moc vtipné.“ Odstrčila košíky stranou. „A máme hotovo, je to tak?“

„Nejspíš ano.“ Oba měli lekce pod vedením Emmanuelle — a nikoli s Choérine a ostatními dětmi, protože na to byli moc staří. Další jim ale měla začít až za několik hodin. „Můžeš se znovu zastavit později a zeptat se Laure, jak to vypadá s pečením, jestli ten chleba chceš.“

Isabelle pokrčila rameny. „Třeba. Teď pojď tenhle Řád pořádně prozkoumat.“

„Já —“ Pocit dalších mravenců na kůži bylo to poslední, po čem toužil. „Neřekl bych, že je to dobrý nápad.“

„Bojíš se?“ Isabelle se na něj uličnický, neodolatelně usmívala. „No tak pojď.“

A on šel, protože přísahal.

Sídlo Řádu bylo obrovské místo, a z valné většiny opuštěné nebo v troskách. Jako mnohé z ostatních pařížských budov bylo pohřbeno pod nánosy sazí, pod černavou vrstvou pozůstatků zaklínadel. Kdysi muselo poskytovat ochranu celým zástupům — leželo na přírodním útočišti, ostrově s přístupem jen přes sedm mostů —, ale nyní bylo temné, zelo prázdnotou a řeka, která mu kdysi sloužila jako hlavní ochrana, zdivočela a proměnila se v bestii, jež se sápe po všem, co se přiblíží k jejím břehům, a vše zabíjí.

„Tak honem,“ pobídla ho Isabelle a zatlačila do kamenných dvířek zasazených ve zdi jedné z tisíce totožných chodeb; a Philippe ji s povzdechem následoval.

A to, co čekalo uvnitř, ho ochromilo.

Býval to kostel. Stále byly vidět pilíře a začátek klenby, první řada oblouků ladně se uklánějících jeden druhému; a ohořelé pozůstatky dřevěných lavic, které pořád stály na svých místech. Z vitrážových oken ovšem zbyly pouze střepy, nebo zhola nic. Pohled však neomylně sklouzával do nitra chrámové lodi až k oltáři na jejím vzdáleném konci — do míst, kde by přinejmenším oltář měl stát, kdyby nebyl před dávnými věky rozmetán v prach, a kde se zůstaly tyčit pouze tři zubožené sochy — prostřední z nich, nejméně poničená, měla pravděpodobně představovat Pannu Marii s Ježíšovým tělem v náručí.

Ne, to nebyl kostel. Byla to katedrála, nikoli nepodobná tomu růžovému chrámu, který se Francouzi rozhodli vztyčit v Saigou. Philippe se cítil... jako by se mu do srdce pomalu zařezával nůž: téměř jako by se vrátil domů, až na tu cizí architekturu, cizí atmosféru, cizí prostředí. Cítil, jak ve vzduchu katedrály stále víří náboženská horlivost jejích stavitelů i návštěvníků: pouhý stín minulosti, ale přesto tak opojný, tak silný, tak *ohromující*.

„Notre-Dame,“ zašeptal.

Isabelle se ani nepohnula; oči měla upřené k obloze a k těm několika hvězdám rozházeným po černém plátně noci. „Je to jako... ve Městě,“ hlesla. „Tak... intenzivní.“

„Víra,“ řekl Philippe, ačkoli její víra nebyla a nikdy nebude stejná jako ta jeho. „Tohle stojí jen díky ní.“

Proudy *čchi* byly nehybné — tak slabé, že je téměř ani nedokázal zachytit, i když...

Pocítil záblesk něčeho povědomého: vůni kouzelně podobnou jasmínové rýži, dotek na zátylku, který ho okamžitě přenesl zpět na břeh Červené řeky. Před očima mu promítl její vzdušné vody v období monzunových deštů — a do nosu vešel vlhkou vůni deště a zvířeneho bahna. Pobýval tu snad předtím nějaký jiný Annamita?

Ne, to nebylo možné. Pouhá nostalgie — začínal přicházet o rozum, jak se dusil v tomto Řádu a v tomto městě, to bylo vše. Potřeboval se nadechnout, než se sám sobě zcela ztratí.

Isabelle pomalu vykročila mezi torza lavic. Celou dobu se upřeně dívala vzhůru. Modlila se? Vzpomínala si vůbec, jak se modlit? Nebo to možná bylo jako dýchání; něco, co vás ovládne, když už nezbývá jiná možnost; když zbloudíte a nemůžete se dovolat svého boha.

Ještě daleko před oltářem se zastavila na vyvýšeném prostoru, který byl stejně jako celá katedrála pokrytý sutinami: černobílá dlažba z kosočtvercových dlaždic byla tak rozpukaná, že se její vzor téměř vytratil. Uprostřed stál kamenný stolec, otřískaný a rozpraskaný, z něhož nicméně vyzařovala nenápadná moc, odlišná od pozůstatků oné horlivosti, kterou Philippe cítil ve vzduchu.

„Tady sedával,“ promluvila Isabelle do ticha a rozlámaná klenba ji doprovodila ozvěnou. „Jitřenec.“

„To ti řekla Emmanuelle?“

„To mi nikdo říkat nemusel. Copak to necítíš?“

Cítil; nemělo smysl to popírat. Ne když nutkání pokořit se před touto mocí bylo tak silné, že se sotva odvažoval pohnout; ze strachu, že by se začal ohýbat k hluboké úkloně.

„Ten nejstarší z nás,“ vydechla Isabelle. Váhavě natáhla ruku a dlaní s chybějícími prsty se stolce dotkla; a ucukla, jako by se spálila. „On určitě znal...“

„Odpovědi na tvé otázky?“ Philippe zavrtěl hlavou. „Jistě byl moudrý, to ano, a zkušený. Ale jestli si nepamatoval nic z doby před svým Pádem...“

„Ty nejsi Padlý,“ otočila se Isabelle k němu. „Jak to všechno víš?“

„Hodně jsem cestoval. A měl oči otevřené.“ Příklad se ke stolci blíže. Bylo to jako přistupovat k oltáři předků, vzduch ztěžkl zbožnou úctou a skrytou, vzdálenou mocí starodávných věků; a svrbění se samozřejmě neustále zhoršovalo, jako by se mravenci náhle rozhodli proměnit v roj rozzuřených vos. „Nejstarší a nejmocnější z vás, že ano?“

„Když byl ještě mezi námi,“ odpověděla Isabelle. „Teď už může být podle všeho klidně mrtvý.“

Nebo jen odešel; jak s jistotou rozhodnout bez nálezu těla a bez jakékoli zprávy na rozloučenou? Na druhou stranu na tom Philippovi příliš nezáleželo. Jitřelec by mu pravděpodobně stejně neměl příliš co říci — ačkoli bylo obtížné neposlouchat hlásek kdesi v mysli, který mu našeptával, že stáří by se měla vzdávat úcta, že nejstarší Padlý anděl, který kdy kráčel po této zemi, musel být moudrý, musel být světaznalý, jako kdysi byli i Philippovi prarodiče — v časech tak vzdálených, že i bambusové vazby jejich knih se už rozpadly v prach.

Něco pocítil... Zastavil se před trůnem, i když mu instinkty naléhavě radily ustoupit a nechat úroveň magie opět poklesnout do snesitelných mezí. Ale mezi jehličkami bolesti ještě zaznívala... nota, která tam neměla být, rušivý rým v básni, chybný tah štetce v precizně napsané kaligrafii.

„Philippe?“

Zavrtěl hlavou. „Teď ne, Isabelle.“ Ta nepatřičnost vycházela z trůnu, ale na dosah ji neměl. Prsty tápavě přejížděl po umně vytvarovaných rytinách, poté rukou klesl k samému stolci, k místu, na kterém Jitřelec sedával (a magická moc svůj nápor na Philippovu kůži ještě zesílila, jako sněhová vichřice, jako tavná

pec, z níž se zrodí meč) — a prohledal všechny výklenky a dutiny, ale falešnou notu nikde nenalezl. Kde —?

Za trůnem, v úzké mezeře mezi čtyřmi robustními nohami, které stolec podpíraly — kdysi to bývalo přilepené, ale nyní se to Philippovu doteku bez odporu podvolilo. To cosi bylo nesprávné a zlé, vyzařovala z toho taková zloba a hořkost, jako když zatračenci skučí v pekle hladu.

„To bolí.“ Isabellin hlas byl jen slabá nitka zvuku.

„Taky to má působit bolest,“ vydechl Philippe, jemuž se konečně podařilo najít ztracený hlas. V ruce držel jakýsi těžký předmět zabalený v pergamentu; opatrně předmět vytřásl ven a pergamen rozprostřel na zem. Byl tenký, téměř průsvitný a pokrytý ježatým černým písmem; a stoupal z něj stejný opar temnoty a nenávisti. Nebyl psaný francouzsky, vietnamsky ani žádným jiným jazykem, který by dokázal přechíst.

„Vše, co je ti drahé, bude zničeno; vše, co jsi vybudoval, se rozpadne v prach; vše, co jsi shromáždil, roznese bouře...“ Isabelle pouze šeptala, ale její slova doprovázela jakási ozvěna: náznak jiného hlasu, který prokletí sytil tíhou chladného kovu.

„Ty tomu rozumíš? Jak to?“

„Nevím,“ odpověděla Isabelle opatrně. Položila dlaně na pergamen a prsty přejížděla po kličkách písma. „Řekla bych, že to nějak souvisí s Padlými. Jazyk Města, možná...“

„Myslel jsem, že tím má být láska,“ ušklíbl se Philippe, jak se pokoušel vyvolat zbytky svého sarkasmu, ačkoli s oblakem hněvu a nenávisti, který je obklopoval, to bylo obtížné.

„Láska, která seslala na Zemi potopu a donutila Noema postavit archu?“ otázala se Isabelle bezbarvým hlasem. „Která nás svrhla z nebes?“

„Na to neumím odpovědět,“ řekl Philippe suše. „Kněz by ti nejspíš začal kázat o pokání a odpuštění, ale to je tvé náboženství, ne moje.“ To nebyla úplná pravda: i Buddha hlásal o odpuštění, ale Philippe odpustit nedokázal. Ne těm, kteří ho odvěkli z Annamu.

„Ani nevím, jaké to tvoje náboženství vlastně je,“ poznamenala Isabelle, zatímco pergamen pečlivě uhlazovala. Philippe na ni zkoumavě pohlédl, ale neodhalil žádnou známku výčitky ani sarkasmu; bylo to prosté konstatování. Její klid si nedokázal vysvětlit: jak mohla nevnímat ten vír magie proudící kolem nich, ten tlak na prsou, to neodolatelné nutkání popadnout zbraň a —? Ne. Pořád byl silnější.

„Co bylo uvnitř?“ zeptala se Isabelle.

Švitek skrýval černý kamenný kotouč vyleštěný tak, že v něm mohl vidět zkreslený odraz své tváře; pableskoval toutéž mocí, která je všude kolem obklopovala. „Andělský dech,“ řekl, „zachycený v kamenném zrcadle.“ A než se stihl zamyslet, natáhl ruku a chladného, třpytivého povrchu se dotkl — Isabelle vykřikla a pak se vše pohroužilo do temnoty.

Philippe se stále nacházel v Řádu, ale už ne v jeho rozvalinách. Chodby zdobily pestré malby a tapiserie a klenba katedrály byla celistvá, podepřená gotickými žebry; nesmírná, velkolepá klenba, taková, jakou vždy měla být. Na trůnu seděla jakási postava: Padlý anděl s velice světlými vlasy, které jako by zachycovaly paprsky pronikající vitrážovými okny. Na rozdíl od Padlých, které Philippe dosud viděl, měl křídla — ne svá původní, ale kovovou výztuž, která nesla ostrá zlatá pera, jež se mu za hlavou rozprostírala jako ozdobný věnec. Přes klín měl položený obouruční meč, na jehož rukojeti mu ležérně spočívala jedna z dlaní; síla moci, která v něm dřímala, byla téměř nesnesitelná, ten tlak ponížít se, sklonit hlavu před mocí a stářím...

Jitřenec. Lucifer. Světloňoš, zářivá hvězda, první Padlý.

Po boku mu stáli další Padlí i další lidé. Philippe mezi nimi zahlédl lady Selene, s tváří hladší a dětštější, než jak ji znal. Je mladší, pomyslel si; ale ta myšlenka se zdála tak vzdálená, jako by mu mysl zalil asphalt a všechna slova v něm uvázla. A další mladší tváře: archivářka Emmanuelle, Aragon — který jako jediný z nich působil stále stejně: škrobeně a upjatě —, dva lidští čarodějníci

svírající zrcátka a hodinky naplněné dechem a přísně vypadající sařena s insigniemi hmoždíře a paličky, znakem alchymistů, jejíž kabelka se nadýmala lahvičkami s lektvary a schránkami s artefakty nabitými magií.

A pak Jitřenec odvrátil pohled od jednoho z vitrážových oken, otočil se; a upřel zrak přímo na Philippa.

Ty bleděmodré oči ho probodly jako vržený oštěp — nezpůsobila to ani tak jejich moc, jako spíš vzrůstající zájem; pomalé zaostřování obrovité magické síly výhradně na něj; na to, kým byl; kým by se mohl stát, pokud by byl dostatek času jej zcela přetvořit; a kdo by nechtěl, aby ho přetvářel Jitřenec, kdo by se nechtěl stát jednou z jeho milovaných zbraní?

„Přístup blíž,“ pokynul Jitřenec; a Philippe, jako loutka vedená loutkářem, vystoupal po schodech a stanul ve stínu trůnu, třesoucí se před tím pohledem, který ho rozpouštěl, rozebíral mu tělo na částičky, dokud nezůstanou ani kosti...

„Philippe!“

Ocitl se zpět v rozbořeném katedrále. Isabelle s ním třásla. Ruka už mu ze zrcadla sklouzla a bezvládně mu visela u boku.

„Philippe!“

Nadechl se — toho pálicího, bolestivého vzduchu, ale ještě nikdy nebyl tak vděčný za podráždění, které mu Řád na kůži působil. Vše se zdálo prosvětlené, ozářené měsíčním svitem; a tísnivý hněv a nenávisť se vytratily, jako by je odnesl noční vítr. Co — co se stalo?

„Philippe?“ ozvala se Isabelle.

„Jsem v pořádku,“ hlesl, ale i jemu samému ta lež přišla chabá a nepřesvědčivá. Stále na něm ležela tíha Jitřencova pohledu; stále cítil, jak se Jitřencova magie obrací a soustředí jeho směrem: pohled obrovité kobry, který mu rozdrtil vůli a jeho touhy rozdupal v prach.

A ještě něco dalšího, něco temnějšího, nenápadnějšího — co ve stínech vyčkávalo na svůj čas, ale nyní se vymrštilo vpřed a začalo větřit, jako když dravec pátrá po kořisti...

Vyvolávání. Ale čeho?

„Nevím, co se stalo. Ale už je to pryč. Nemusíš si dělat starosti.“

Pohledem tápal kolem, dokud nenašel kamenné zrcadlo: lesk se vytratil a nahradila ho pouhá temnota. „Už je to pryč,“ zopakoval; ale přitom věděl, že ať se v zrcadle ukrývalo cokoli, přeskočilo to do jeho nitra; a že to, co svou magií vyvolalo, uniklo ven — do celého Řádu.

Byla hluboká noc, ale Madeleine nemohla spát.

Což nebylo ani zdaleka neobvyklé. Noci jako tato, kdy se Řád třpytil ve světle hvězd, s sebou přinášely vzpomínky — na to, jak sem poprvé přišla; na Elphonovu smrt a na jeho lesklou krev, kterou měla na rukou, zatímco se vlekla pryč z Řádu Trnikeře; zatímco se tak úpěnlivě modlila k Bohu, v jehož milosrdenství už ztratila víru, aby ji ušetřil, aby ji nechal se odplazit ještě kousek dále, aby se dostala do bezpečí dříve, než ji Asmodeovi pohůnci naleznou.

Přesně za takových nocí se uchýlovala k andělské esenci; vdechla ji a nechala ten příval moci smést vše, co jí trápilo; nechala si namluvit, že je v bezpečí, že nic takového jako Asmodeův převrat se ve Stříbrostínu nikdy odehrát nemůže; a i kdyby ano, bude mít dostatek síly sebe i Orise ochránit. Že tím, co se událo v Trnikeři, už nikdy nebude muset projít znovu.

Dokud účinky trvaly, byla to dobrá lež.

Z transu ji vytrhlo vytrvalé klepání na dveře laboratoře. Pomalu a opatrně se zvedla a snažila se zaplašit pocit beztíže, příslib, že by stačilo pouhé přání a vzlétla by; nával moci, který se jí pomalu rozléval do všech končetin. Kdyby došlo na zaklínání, dokázala by se v ten okamžik vyrovnat jakémukoli Padlému — to ale samozřejmě nebyl důvod, proč esenci inhalovala. Nikdy to nebyl ten důvod.

„Co se děje?“

Očekávala by leckoho, zejména Selene nebo Isabelle; ale na prahu nestál nikdo jiný než její pomocník s tváří popelavou strachem. Oris.

„Co tu děláš?“

„Něco... něco tu v Řádu je,“ vykoktal Oris, „a jde to po mně.“

„Neblázni,“ odfrkla si Madeleine, ale pak si ho prohlédla pozorněji. Třásl se mu ruce; a když zaostřila propůjčenou magii, dokázala mu prohlédnout skrz kůži a pocítit zběsilý rytmus jeho srdce. Ať už viděl cokoli, jeho děs byl opravdový. „Dobrá. Uklidni se. Pověz mi o tom.“

„Je to... nevím. Je to temné a plné zloby, ale když se na to chci podívat, zmizí to. A sleduje mě to. Je to...“ Zarazil se. „Vy si myslíte, že lžu,“ řekl bezbarvým hlasem.

„To ne,“ ujistila ho Madeleine. „Ale Stříbrostín je chráněn silnými kouzly, takže pokud se tě nesnaží zaklít přímo někdo z Řádu, nevidím důvod...“

Oris se napřímil a vypjal hrud'. „V Řádu žádné nepřátele nemám.“

„To jsem si ani nemyslela.“ A i kdyby měl, osobní msty byly pod Seleniným vedením postaveny mimo zákon. „Kde jsi to viděl?“

„Poprvé? U sebe v pokoji,“ odpověděl Oris. „Ale přesouvá se to —“

„Začněme tedy u tebe v pokoji,“ přerušila ho Madeleine jemně.

V noci byl Řád jiný; plný očekávání, jako by balancoval na okraji něčeho, co Madeleine neuměla pojmenovat. Nebyla to její první noční vycházka — před několika týdny šla do Hôtel-Dieu zkontrolovat Philippa a Isabelle —, ale nebylo tentokrát něco jinak?

Možná to jen přeháněla. Oris byl doopravdy vyděšený, jistě, ale to ještě neznamenalo, že ho vyděsilo něco skutečného.

Jeho pokoj se nacházel nedaleko klášterního dvora v budově, jejíž architektura jí přisuzovala původ snad až ze středověku. Spával v přízemní místnosti s nízkým zkoseným stropem, kde se dřevěné trámy křížovaly s nabílenými zdmi — a každé další ze dvou pater bylo ve skutečnosti větší než to předcházející, což zvenku vyvolávalo znepokojující dojem, že je celá stavba na pokraji zhroutení. Madeleine vystupovala ke dveřím po úzkých schůdkách a rozhlížela se napravo i nalevo; ale ani s esencí, jejíž moc

jí hořela v nitru, nezahlédla ani nepocítila nic podezřelého. Tu a tam bylo spuštěných několik ochranných znamení, která vykazovala známky mírného ožehnutí, ale to se stávalo běžně, obzvláště takto blízko k Seině a jejím erupcím nekontrolovatelné magie.

Pokoj zaplňovaly police s knihami, takže působil poněkud stísněným dojmem. Na nízkém stolku ležel jeden otevřený spis, zatěžkaný jiným, objemnějším svazkem; a vedle stál malý pultík, na němž byl položený list papíru pokrytý ježatým písmem: Oris pravděpodobně pokoj opustil uprostřed práce. Postel byla neupravená a na nočním stolku ležel obrázek Panny Marie.

„Ještě pořád děláš na tom svém výzkumu?“

Oris se přinutil k úsměvu. „Samozřejmě. Objevil jsem poměrně zajímavou pasáž, která udává důvody, proč by měl správný překlad ‚adelphos‘ znít ‚bratři‘, a nikoli ‚bratrancei‘...“ Studium Bible patřilo mezi Orisovy záliby: uprosil otce Javiera, aby ho vyučoval, a z knihovny si už napůjčoval ohromné množství náboženských knih. Společně s Emmanuelle byli jedněmi z těch několika Padlých v Řádu, kteří byli ve své víře poměrně pevní. „Ale kvůli knihám jsme sem nešli, Madeleine —“

Madeleine přikývla a ostražitým pohledem si pokoj prohlížela. „Já vím. Ale nic nevidím.“ Celý pokoj byl nasáklý mělkými stopami magie, které za přítomnosti Padlého nevyhnutelně zůstávaly; a pouze na několika místech pocítila záchvěvy hlubokého a ostřejšího strachu. „Nic tu není,“ prohlásila.

„Bylo to tamhle,“ ukázal Oris k pultíku. „Pracoval jsem na překladu a najednou papír potemněl a —“ Hlasitě polkl a ztichl.

Madeleine se přiblížila k pultíku a dotkla se listu papíru. Byl na dotek teplý, ale nic v nepořádku s ním nebylo, až na jeho překvapivou křehkost.

Odtáhla ruku a soustředila na esej svou magickou sílu poháněnou esencí, aby jí vyjevil, cokoli předtím odhalil Orisovi — a co vyvolalo ten strach, jehož otisky v pokoji cítila. Nic se nezměnilo ani nepohnulo.

„Myslím, že ne—“ začala; a pak povrch papíru zčernal — jako by se přes něj mihlo cosi obrovského a temného a v pohybu roztahovalo křídla —, jen na okamžik, který vzápětí pominul, ale dokázala si představit, jaké to muselo být, hloubat nad textem a najednou zahlédnout tohle.

„To bylo ono,“ vyhrkl Oris. „Ale předtím to bylo všude. Kdykoli jsem se otočil, viděl jsem to ve stínech na chodbě; kdykoli jsem se na něco podíval, jako by se to po tom plazilo. Nic takového jsem nikdy neviděl.“

Madeleine vyslala na papír ještě jeden malý, slábnoucí výboj magie a pozorovala, jak se přes něj opět převalila temnota. Rozhodně něco velikého; nevěděla přesně, odkud se vzala ta představa křídel, ale působila... nepříjemně. Děsivě, až se svíral žaludek — byla v ní hrozba, že se křídla rozvinou a navždy ji pohltní, budou ji trhat, dokud z ní nezbyde nic, nic než křik...

Z organismu jí vyprchaly poslední zbytky esence a zanechaly ji vyčerpanou a její plíce podrážděné a chraptivé — pod vlivem drogy tak snadno zapomínala, jak ji ničí, ale nebyla natolik pošetilá, aby sama sobě lhala. Umírala; ale to umírala již dvacet let, od chvíle, kdy pro ni Trnikeř přestal být útočištěm — od chvíle, kdy zemřel Elphon. „Ani já jsem nikdy nic takového neviděla,“ zachrptěla. S vypětím sil svůj hlas ovládla a dodala jasněji: „Ale už je to pryč, ne?“

Oris kývl hlavou. „Ale může se to vrátit.“

„Mmm,“ zamručela Madeleine. Zvažovala své možnosti. Oris vypadal znepokojeně, ale ne tak vyděšeně do morku kostí, jako se nyní cítila ona sama — byla to, co viděla, jen halucinace navená esencí?

Na jednu stranu se rozhodně nechtěla nachomýtnout k tomu, až se přízrak vrátí; ale na druhou stranu... když je pryč, nemůže po jeho původu pátrat dál. Mohla s tím jít za Selene, ale to by se vystavila nebezpečí — a nikoli malému —, že si Selene uvědomí její slabost pro andělskou esenci. „Nevrátí se to.“

Oris zkrřivil tvář. „Nechci, aby se to vrátilo, Madeleine. Viděla jste, jaké to bylo.“

„Viděla,“ přikřívla Madeleine a ze všech sil se snažila, aby její hlas zněl vyrovnaně. „Ale jsem si jistá, že to nic není.“

„Nic? Opravdu...“ Oris zaváhal, „opravdu jste si jistá?“

Madeleine odpověděla lehkovážným tónem, který byl opakem toho, co skutečně cítila: „Tenhle Řád je starý a ne vše, co hostí, je úplně příjemné. To už bys měl vědět.“ Sám Bůh ví, že i Jitřenec v sobě živil nemálo temnoty.

„Já...“ Oris se zamračil. „Řekl bych, že to vím.“

„Nedělej si starosti,“ ujistila ho Madeleine. „Je to pryč. A kdyby se to náhodou vrátilo, zavolej mě. Kdykoli. A já přijdu. Slibuju.“

Vnímala, jak Oris váhá — věřil jí a jejím názorům a její vystupování bylo dost sebejisté na to, aby ho uklidnila. Přála si, aby se skutečně cítila tak sebevědomě, jak na něj působila.

„Podívej, tak co kdybych tu dnes v noci ještě chvíli zůstala, a uvidíme, jestli se něco stane?“

Oris byl očividně naprosto zoufalý, jelikož okamžitě a bez jakýchkoli námitek souhlasil.

Ale jak noc uplývala, žádné známky toho, co Orise vyděsilo k smrti, se neobjevily a žádného vetřelce neodhalila ani Madeleinina kouzla. „Jestli se to vrátí, neváhej za mnou přijít,“ řekla nakonec, otočila se a odešla do svého vlastního pokoje dopřát si tolik potřebný odpočinek.

Další den, další noc ani celý další týden se Orisovi nic nezjevilo. Tou dobou se už Madeleine nechala ukolébat pocitem, že se jim vše jen zdálo; nebo že zahlédli nějaké poslední zbloudilé kouzlo z války, které se tímto svým zjevením Orisovi konečně vyčerpalo. Vrátila se k rutině všedních dní ve Stříbrostínu: zachycovala dech Padlých a sbírala odštipky jejich nehtů, aby je využila k výrobě nových artefaktů; učila děti v řádové škole základy alchymie — a také se vrátila k rutině svých nocí, ke vdechování andělské esence a slastnému prodlévání v její falešné moci.

TRH SE ZRADOU

Philippe Aragona v jeho pracovně zastihl, jak si čte nějaký stářím zažloutlý dokument. Jak byl vlastně starý sám Aragon? Philippe od něj věděl pouze to, že prý dlužil Jitřencovi, a proto část svého času obětoval Stříbrostínu, na úkor své drahocenné lékařské praxe — sloužit jako nezávislý doktor ve znesvářeném městě mělo svou nezanedbatelnou hodnotu.

Aragonova pracovna byla místnůstka připomínající něco mezi sakristií a nemocnicí: stěny byly od podlahy do poloviny své výšky pokryté dřevěnými obklady a nad nimi zářila silná vrstva bílé omítky, osázená portréty a obrazy dle Aragonova vkusu. Vznášela se tu slabá, nepříjemná vůně — zbytky po bělidlu nebo nějakém jiném roztoku promíchané s omamným zápachem laku na dřevo.

Vedle Aragona stála Emmanuelle, která Philippa přivítala rozpačitým úsměvem. „Mám o tom vyšetření podat zprávu Selene.“ I ona měla v ruce jakousi složku. Nezněla ovšem zcela spokojeně ani souhlasně.

Aragon na Philippa pouze stroze kývl. Po těch několik týdnů Philippovy přítomnosti se navzájem obezřetně zkoumali a za tu dobu se dostali pouze k několika zběžným rozhovorům, které nebyly nijak výjimečně hluboké ani významné.

„Posaď se sem,“ ukázal Aragon na vyšetřovací lehátko překryté bílým prostěradlem. „Za okamžik jsem u tebe.“

Emmanuelle si odtáhla židli do nejbvdálenějšího koutu místnosti a upřeně si prohlížela obrázky nejen lidských těl na stěnách — jeden z plakátů byl řez plicemi, který doprovázely informace o rozkladu způsobeném magií, a jak jeho vývoji nelze zabránit; další zobrazoval detailní anatomii Padlého anděla s důkladným srovnáním se stavbou lidského těla, které se zaměřovalo zejména na

zádové svaly — zvláštní pozornost byla věnována páru svalů sloužícímu k mávání křídly; a dále na stěně visela podrobná mapa Paříže s vyznačenými oblastmi nejsilnějšího magického znečištění.

Po chvíli Aragon složku zavřel. „Takže,“ prohlásil, „kompletní vyšetření. Selene si zřejmě myslí, že mám času nazbyt.“

„Rozhodně sis dal na čas, abys jí vyhověl,“ poznamenala Emmanuelle s lehkým úsměvem na rtech. „Uběhly už týdny.“

„Měl jsem jiné věci na práci,“ odvětil Aragon odměřeně.

Emmanuelle pokrčila rameny. „Být tebou, dávala bych si pozor.“

Aragon její varování neuznal za hodné odpovědi.

„Nestrpí opovážlivost. Ani žádná tajemství.“

Ta druhá část byla jasně mířená na Philippa. Tajemství. Jako by byl jen nějakým objektem určeným k rozebrání a analýze; a pak si uvědomil, že Selene v něm možná přesně takový objekt vidí.

Ta její arogance...

Ne. Žádný hněv. To si nemůže dovolit. Ne tady, ne teď. V armádě Řádu už jednou sloužil; a když je poslali do bitvy, aby za nějakou pustou planinu zaplatili krví a životem, udržel kamenou tvář. Dokáže to znovu; tak obtížné to není.

Podle slov Nefritového císaře bylo nezbytné si v každé chvíli uchovávat důstojnost; jakou radu by asi měl pro Philippa nyní, kdyby ho viděl ve Stříbrostínu spoutaného Padlou magií? Možná by ho to potěšilo; koneckonců vládl nebesům; a vypověděl Philippa ze společenství Nesmrtelných — aby se naučil pokoře a poslušnosti. Pravděpodobně ho ani ve snu nenapadlo, že do Philippovy země vtrhnou cizinci vládnoucí Padlou magií a zmocní se ho ve chvíli, kdy byl ze svého vyhoštění ještě příliš zesláblý; že ho odešlou do země, v níž jeho postavení neznamená téměř nic. Možná by to považoval za náležité potrestání.

Pokora a poslušnost. Jak směšné.

Aragon sňal z háku na stěně stetoskop a přistoupil k Philippovi. „Dýchej zhluboka, prosím.“

Po chvíli Philippe usoudil, že bude snazší přestat vnímat a nechat své tělo, aby provádělo jednoduché úkony — jen nebesa vědí, o co byl vlastně Aragon požádán nebo jak se rozhodl si to vyložit, ale podle všeho bylo jeho vyšetření jen obyčejná lékařská prohlídka.

Proudy *čchi* v této místnosti — jako ostatně všude v Řádu — se pohybovaly pomalu a lenivě, jako by vše bylo naprosto vyčerpané. Nejsilněji se projevovala voda, kvůli blízkosti Seiny a celkovému ustrnutí tohoto místa; nejslabší bylo dřevo, protože v Řádu už léta nic rychle a bujně nerostlo. Proudy vířily Aragonovi kolem nohou — kov, za sklizení, za sběr —, Emmanuelle kolem nehybné tváře — voda, za strnulost, za uzavřenost do sebe samé —, ale vše mělo samozřejmě ještě hlubší význam, podstatu, kterou už nedokázal rozpoznat a pochopit.

A pak temnota; ale ta tu byla neustále — od chvíle, kdy se dotkl toho zrcadla. Vše, nač se podíval, halila jako stín; a ve snech se občas znovu střetl očima s Jitřencovým bledým pohledem, který ho zbavoval vůle se hnout, jako když jelen ustrne před loveckým psem a jeho pánem — probouzel se zbrocený potem, plný děsu i němého úžasu zároveň. Na Jitřencovi bylo něco... nesmírně přitažlivého, jakýsi příslib toho, že se mu dostane stejného přijetí jako Padlému, že bude přetvořen v součást Stříbrostínu — připoután k Řádu desetitisíci pouty, z nichž každé bude silnější a trvalejší než pouto mezi členy rodiny — a že pak konečně bude hodný Jitřencovy pozornosti...

Ale Jitřenec zemřel; nebo odešel; nebo všechna pouta zpřetrhal. Musela to být pouhá iluze; vedlejší účinek kletby, která byla nad Řádem vyčena — vedlejší účinek vyvolávání, které pocítil, když se dotkl toho zrcadla, ale již nedokázal vypátrat.

Vše, co je ti drahé, bude zničeno; vše, co jsi vybudoval, se rozpadne v prach; vše, co jsi shromáždil, roznese bouře...

„Má Řád nějaké nepřátele?“ zeptal se; a udivilo ho, jak Emmanuellin přívětivý obličej potemněl.